

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1807

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

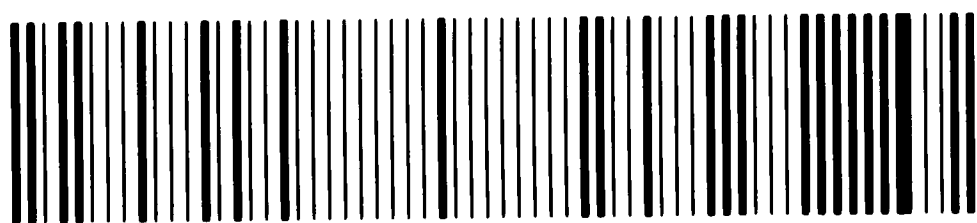
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

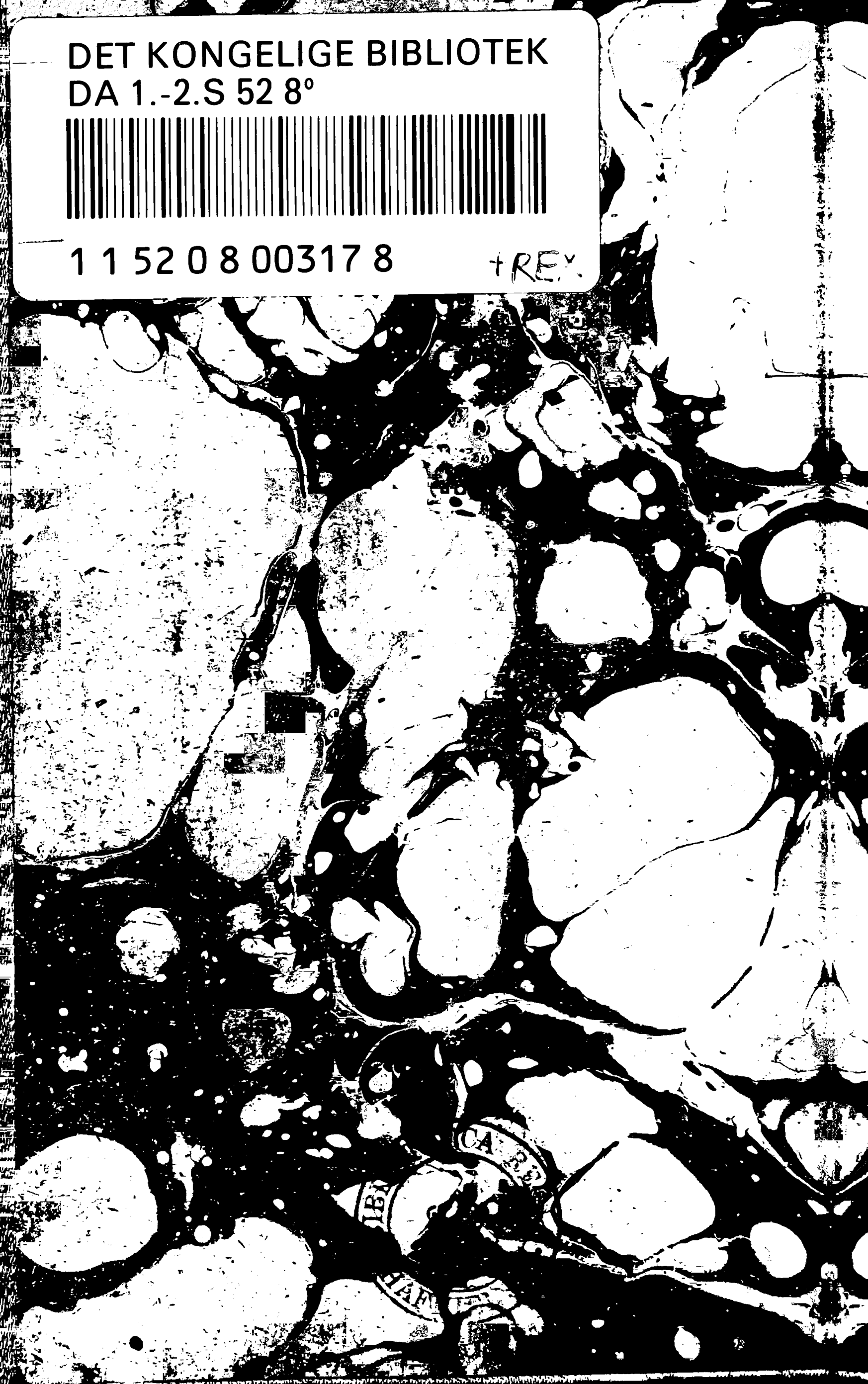
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

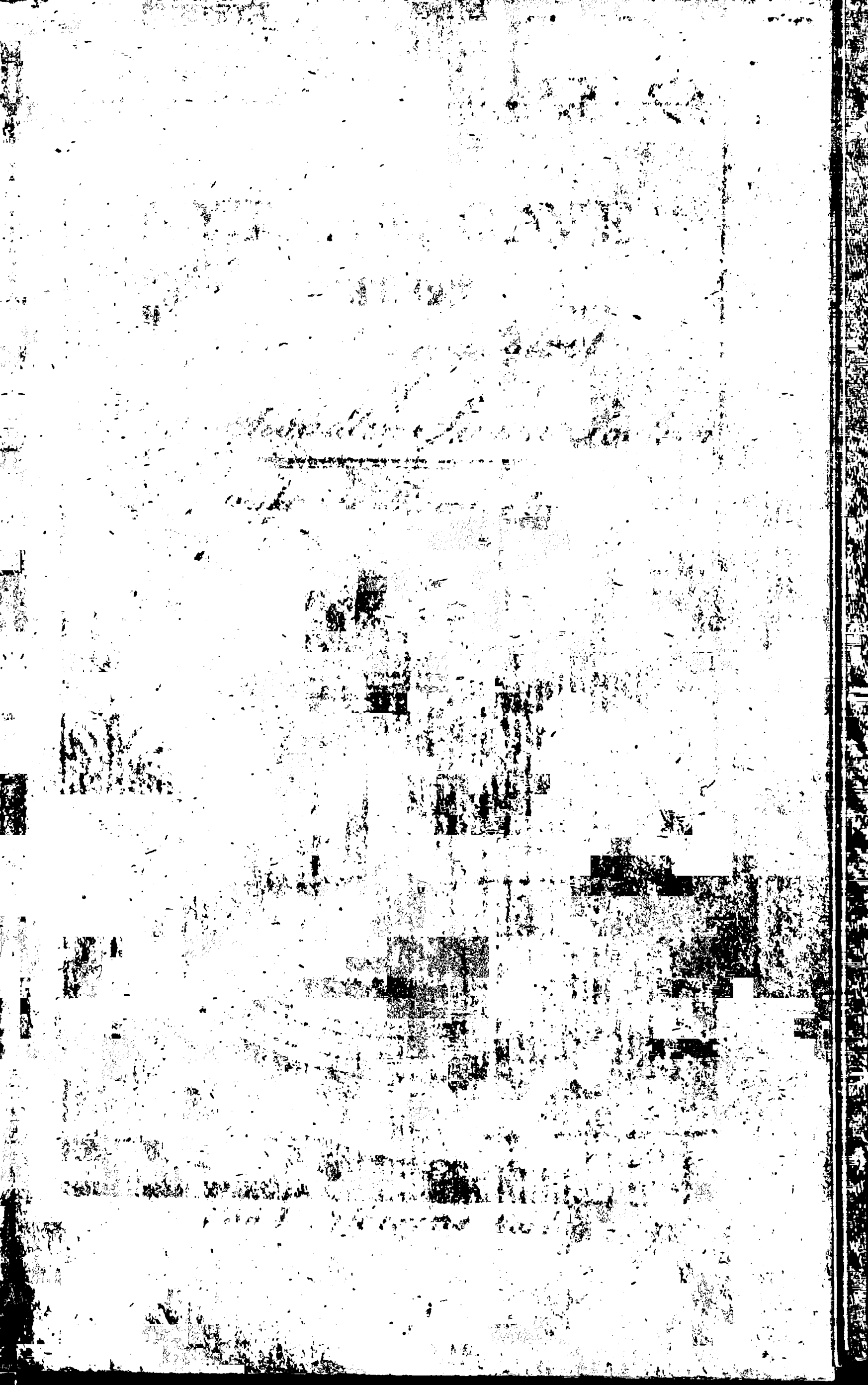
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 00317 8

+REV.

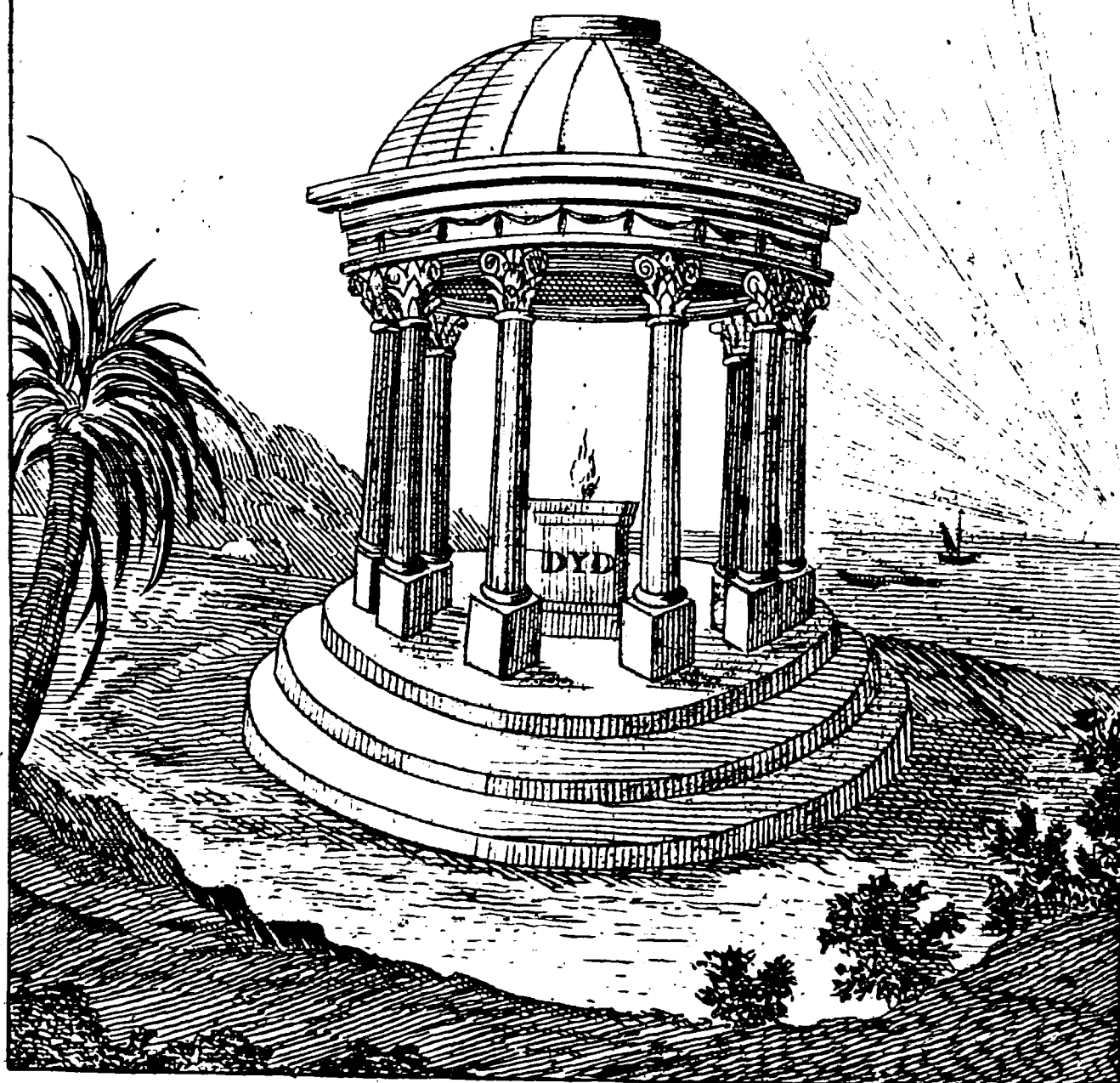
52-53

NYTAARSGAVE

1807

*Samllet og udgivet
af
Hofboghandler Simon Poulsen*

trykt hos Breinholm.

Paa Udgiverens Forlag.

S a n g

ved Højtiden paa Flenstofte *)

den 3die Julii 1806.

Saa samles de Bønder med jublende Røst
ved signede Herremands Sæde ;
vel Hundred og Hundred udaande kun Lyst,
og sprede taknemmelig Glæde.

1807.

A

*) I Anledning af Hr. Chargé d' affaires
Baron Carl Selbn's Bryllup med
Frøken Christiane Louise Falbe
havde Frederiksgave og Flenstofte God-
fers ædle Ejer, Hr. Agent Ryberg,
foranstaltet et Skovbal ved Flenstofte,
hvortil bemeldte Godsers samtlige unge
Karle og Piger vare indbudne, og hvor-
ved disse overlode sig til Glæden med
en Hjertelighed, der overbyder alt Uotryk,
og derved gave et saare glædeligt Skue-
spil for Bryllupselskabet og Hr. Agen-
tens Omgangsvener af Egnen, hvilke
bivaanede Festen.

De smile, de gieffes, de danser i Avel,
 de Svende med Møerne trine;
 og Alting er Gammen til Liv og til Sjel
 i Fied, og i Ord, og i Mine.

”Hvad stander for Høitid ved Herremands
 Gaard?”

— saa spørge vi Fruen den skjønne —
 ”Hvi færdes de Bønder, som hoppende Hjord,
 ”naar Baaren udbreder sit Grønne?”

Og yndeligt mælder Frue Engelle bold:
 ”Lo Edles Forening vi prise:
 ”Herr Carl haver kæmpet for Nærsligheds
 Gold:
 ”Ham favner den værne Louise.”

”De Fædre, de Mødre, de hændrede Par,
 ’er’ her ved den Høitid tilstede;
 ”de signe den Vagt, som forenet dem har,
 ”og dele den festlige Glæde.”

Vi svare: Gud signe de samlede To,
 Herr Carl og hans Frue den gjeve!
 de elffe i Fredens livsalige Ro,
 og Solvhaar dem fildigt omsvæve! —

Gud signe de Fædre, de Mødre, de Par,
 hvem Pagten saa vel monn' behage!
 Dem smile hans Himmel, saa reen og saa klar,
 paa idel lyksalige Dage! —

Gud signe de Frænder, som bøde dem hid,
 for her ved hans Alter at knæle!
 Hans fjæreste Engel ledsage dem, blid,
 mod Lønnen for dydige Sjæle! —

Gud signe — han har jo Velsignelser nok —
 Enhver, som har Deel i den Gammen,
 de Unge, de Gamle, den landlige Flok,
 han signe dem Alle tilsammen!

Haste.

Til min Hustru.

Koligt mine Blikke see tilbage,
 Gud ske Lov! paa mange hundred Dage,
 medens, Bedste, Du har deelt mit Navn,
 og jeg var lykkelig i Din Favn.

For mit Syn i Fortids Glor fremtræder
 mangen Stund, indviet stille Glæder,
 mangt et Nu, da Himmel, Salighed
 strømte rigt i vore Hjerter ned.

Vel med farrig Haand os Lykken savned',
 vel af Livets Goder tit vi savned';
 o! men, ved Samvittighedens Ro,
 ganske Lidt er nok til glade To.

Vel ei Affkoms Leeg vort Die moder:
 Datters Uskyld ei ved Moders gløder,
 Sønnen ei, i Faders tunge Spor,
 drømmer sig, engang at vorde stor.

Ak! men Uskyld svømmer tit i Taarer:
 Qual og Anger ei vor Datter saarer;
 ei vor Søn fra Buggen fik i Arv
 sygelige Faders svage Marv.

Og naar os den større Scene falder,
 ei vor Affkoms værgeløse Alder,
 ei de Livets fjære, stærke Bænd
 gjøre Kalken beest i Dødens Haand.

Vel jeg, langt fra Kæmpesærd hernelen,
 lister mig saa jevnt mod Evigheden:
 Døden tit et Broderkys mig gav,
 og Du Arme græd ved aabne Grav.

Men den Gud, som ynkes over Taarer,
 føl'de paa sit Hjerte Dine Taarer:
 Graven bød han atter lufte sig,
 ved din Side fro han satte mig.

Han, hvis Huld adspreder Veemods Raager,
 over os, som over Alle, vaager;
 og hvert Nag, vor Blindhed skjælver ved,
 meder kun til vor Fuldkommenhed.

Stille hen ad Livets Strøm vi glide,
 tillidsfulde, ved hinandens Side,
 næisomt nyde Skjebnens klare Dag,
 uden Gru for Nattens Tordenbrag!

Al vor Stræben fælleds Lykke være,
 fælleds Stolthed, den: at overbære,
 fælleds Fryd: at sprede Glæder ud,
 fælleds Njemed: — at tækkes Gud!

Haand i Haand vi Pligten Offer yde!
 Haand i Haand til Avind Trods vi byde!
 Haand i Haand mod Dødens Lund vi gaae!
 Haand i Haand vi for vor Dommer staae!

Haste.

Smadigte.

1.

Arbejde og Leeg.

Arbejd' er Mynten, hvorfra os Himlen
 hvert Gode tilvejer,
 Arbejd' er Jordlivets Liv, Leeg er dets
 mildere Død.

2.

Livet.

Lykkens spraglede Børn er Livets Prosa en
 Gaade,
 Ulykkens talrige Slægt ahner ej dets Poesie.

3.

Modgang.
En Charade.

En trofast Ven jeg er, skönt inørf og barsk,
Hvis Du paa Livets Vej mig stedse heelt
skal friske;
Men ønsker Du tilbunds at vorde farsk,
Da brug min første Deel bestandig til
den sidste.

4.

Spørgsmaalet.

Hvad er Livet? en Gaade, hvis Nøgle in-
gen har fundet?
Eller et langt Epigram, som kun har
Døden til Braad?

Til mit Bibliothek.

Venlig Du gænger min Siæl med Hænder
af levende Døde;
Uden for Dig hvor jeg tit plages af Døde
med Liv!

Skiebnen.

Bundne Føder vor Skiebne os Alle frem
giennem Livet,
Mild, naar vi villige gaae, hvas, naar
vi stræbe imod.

7.

Trosten.

Kjender Du Noget, som sprang ud over
sin Skygge? hvi stræber
Du det Skyggeværk da, som Dig omrin-
ger, at flye.

8.

Taleren og Digteren.

Taleren skuer fra Jorden til Himlen og løf-
ter os med sig;
O! men i Digterens Savn skue vi Him-
melen selv.

Fantasten.

Roden i Venstre hun holder, i Høire to
Nøgler, hvormed Hun
Puffer, i Solglands indsvøbt, Himmel
og Helvede op.

Idealet.

Elskelig gjør Dig Naturen, ved Kunsten Du
vorder elskværdig;
Begges Forening først blev Himlens og
Jordens Triumf.

II.

Levnetsbeskrivelse.

Ludvig Camøens, som Helt Du misted'
 et Die, som Digter
 Tabte Du Frihed og Held, Yndest og
 Fædreland;
 O! men i Os Lusias skal Ines og
 skal Adamastor
 Slette Dit Minde den Krands, som Du
 i Livet ej nød.

12.

Lyksalighed.

Tre Ting Lyksalighed fordrer, Tilfredshed,
 og Sundhed, og Velstand;
 Hiin er den Elskedes Marv, disse dens
 Stamme og Bark!

Selvvensteb.

Er Du Dig selv det beste Selskab, da kald
Dig lykkelig!

O! men tie med Dit Held, hvis Du vil
nyde det beelt.

Samtalen.

A. Hallunk! Du skjonner lidet paa den
Ære,

At jeg, Din Overmand, saa tit indbyder
Dig.

B. Patron! jeg forst to Kunster ret maa
lære,

At glemme Æret, og at fjebe mig.

Paa en Kirkegaardsport.

Her i Dødens stille Have
 Modnes Tiden til en Evighed.
 Vandrer, her blandt disse Grave
 Vinker Dig Dit første Hvilested.

Et hverdags Symbolum.

At flye er — feigt; at give efter — svagt;
 Kun den er Mand, som kæmper uforsagt.

17.

Epiftet og Mark. Aurel.

Ønfter Du ftoiff at leve, da øv Dig i Ud-
hold og Afhold,
Eller paa Keifermaneer fkriv om Dig felf
til Dig felf.

18.

Den fælles Prøve.

Afflæd et Vers fin Rhytmus, og læg det en
Fremmed paa Tungen,
Skil det ved Stilling og Klang, hvis Du
vil veje dets Værd;
Afflæd en Stormand fit Smykke, og fnyt
ham til fremmede Lande,
Skil ham ved Stilling og Rang, hvis
Du vil veje hans Værd.

Lykke og Ulykke.

Lykken var med Jeanne d'Arc, og hun blev
 tilbedt som en Helgen;
 Lykken forlod Jeanne d'Arc, og hun blev
 brændt som en Her.

I en Søns Stambog.

Troe paa Dyden, min Søn, hvis dydig
 Du ønsker at være;
 Troe paa Dig selv, hvis Din Dyd tjene
 Dig skal til Dit Held!

Til Selma.

Klag ei, at Skiebnen paa Dig veier,
Og at Din Lykke ei er heel;
Klag ikke, Selma, thi Du ejer
Lyksalighedens beste Deel.
Du veed, at Du fortjener den;
Held den, som har sig selv til Ven!

G. H. Olsen.

M a r t s v i o l e n .

Helliget C S .

Ein Weilchen in der Jugend der Natur.
Schlegels Shakespear.

Hellig staer du her med sænkte Blikke,
Nattens Taarer paa din friske Kind;
Ak! det snevre Hjerter fatter ikke;
kulde Barn! dit fromme Sind.

Besæden og bly
du blomsker i Ly,
for Mængdens sjælløse Blik dig følger;
fødtduftende Smaa!
blandt de spæde Straa
skuler du dig i de lysgrønne Bølger.

Med Stolthed og Haan,
 uden Hjerte og Aand,
 Hverdags-Trællen forbi dig iler.
 Han smiler kun huld
 til det røde Guld,
 bryder sig ei om dine Smile.

Derfor sænker du de fromme Blikke,
 dølger Taaren paa din Kind.
 Af! du veed, han fatter ikke,
 hulde Barn! dit fromme Sind.

O smil da til mig,
 og dust til mig,
 dit Sprog kan sødt i mit Hjerte trænge.
 Læt op til mit Bryst
 med barnlig Lyst
 synger jeg dig i de gyldne Streng.

Betydningsfuld, din Blomstersjæl jeg fatter:
 En Blomst som du i Ungdomsbaar jeg kjendte,
 En Blomst som du — o! ingen Kraft ud-
 fletter

det første Indtryk! — du som tændte
 de første Længsler i mit Bryst, Naturens
 Datter!

Dig skjonne Blomst jeg disse Blomster fletter.

Du, mit Hjertes første Tryllerinde,
 min Barndoms Freya! kjerlig søgte
 jeg disse fromme Børn, mens Baarens Vinde
 med deres dugbesprængte Loffer spogte,
 hen til mit Bryst de dmt sig monne baje —
 Da stod Du for min Siæl — saa englehuld,
 i Blomstgestalten stod du for mit Die,
 og — barnlig Længsel greb i Harpens Guld.

Stik.

Underkilden.

Som Kilden hist i dyben Muld
 og mærken Jord sig vinder,
 jeg veed en Kilde underfuld,
 som ud fra Hjertet rinder.

Du Pilgrim med den blege Kind
 som drak dens Draaber milde,
 Tak Gud med fromt og baraligt Sind
 for Hjertets Underkilde.

Den vælger sig saa hemmelig,
 og risler let derinde,
 fra Hjertet den forunderlig
 kan Vej til Djet finde.

Naar Livet sig bevæger vildt
 i det oprørte Indre,
 fra Djet Kildens Strømme mildt
 i klare Perler tindre.

I Djets første Skimt af Lys
 fremqvælder alt dens Nare,
 og strømmer, til i Dødens Sky
 det brister i en — Taare.

Stik.

 H ø f t e n.
 Sapphirs Dde.

Altter kommer Høften og folde Dage,
 Skoven gulnes, Taage i Dalen svæver,
 Stormen vaagner, visnede Løv bedække
 blottede Marker.

Ingen Rødme østlige Sol bebuder,
 ingen Gange hilse dens matte Straaler,
 intet Purpur glimrer i Vestens Skyer,
 naar den neddaler.

Mørke Dage mørkere Dage varsle,
 Duggens Perler vorde til sneehvid Frostrim.
 Vaagnet Nie blinker og seer og undrer:
 alt er det Vinter.

Saa farvel da grønne Dal og Glette,
 mørke Løvsal, Skulet for Elskovs Nøder,
 hvale Skygger, legende Vestenvinde,
 yndige Nætter!

Til min Hytte iler jeg nu modfalden.
 Lille Blomst, du Levning af Vaarens Glæde,
 fly mit Dø, ene du Søvnets Smerte
 hos mig forøger!

Dog — min Sjæl du prise Naturens Love;
 du vel savner Glæden i hvide Marker,
 men i Hytten skal den paa ny opvaagne.
 Løst du dig atter.

Mine Guder: Skaldmoen, Haabet, Sønnen!
 eders Skjød tilbyde mig nye Glæder;
 staae mig bi, da trodser jeg rolig Nordens
 hvinende Storme.

Dagen skal mig Skaldmoens Sang forædle,
 Søvnens Nektar Døblis Natter skænke,
 Haabets Drømme tryllende mig forforte
 Foraarets Venten!

Schønberg.

Paa en Faders Fødselsdag.

(I hans Børns Navn.)

Tilsmil vor Sang, Du Dydens Ven!
 Dens Jubel Dig skal offret være;
 Her, dybt fra Hjertet lyster den:
 Dit Hjerte lyster den til Ære.

Vi see Din Gang til Staters Gavn,
 den Pligt Dig bød, saa skjønt at træde:
 vi synge kun Dit Fadernavn:
 beløn vor Sang med Faderglæde!

Naar gavnlige Daad henriver Dig,
 og præger Alvor i Dit Dje;
 naar Synsers Tal optaarner sig,
 da ære vi Din ædle Nøje;

men naar Du, efter lange Dag,
 Dig, mødig, fro iblandt os hviler
 di signe Hvilens Klokkeslag,
 og takke Gud, fordi Du smiler.

Du lystes ei, i Kongeborg
 at myrde Tid ved malte Blade:
 Du glemmer Dag og Daad og Sorg,
 naar blot os Børn Du skuer glade;
 og, Held os, Ædle! ved Dit Bryst
 kan ingen Kummer Dine trykke:
 at elske Dig, er Pligt og Lyst;
 af Dig at elkes, Meer, end Lykke.

O Fader, see, hvor Haand i Haand,
 den Dag, som gav os Dig, vi møde!
 See, Tafflen flammer i vor Aand;
 men Ordet paa vor Læbe døde.

O! funde vi dog takke ret,
 og læse Bløden i Dit Nis!
 Vi ligne Dig! Saa er det let,
 da lønnes Du for Huld og Nøje.

Dig signe Gud, mens end Du staaer
i Manddoms Kraft ved Fredriks Eide!
Dig signe Gud med Sølvhaar,
som Daad, ei Sorg, har malt saa hvide!
Din fjerne Alder signe han!
Seent modnes Du til Evigheden!
Og, end fra Lønnens Fødeland,
o Fader, sign os Børn berneliden!

Haste.

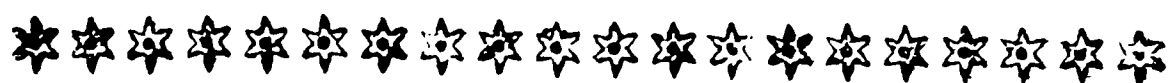
Ved
Enkefrue Riisbrichs Jordefærd.

Hver, som Dyd og Sjæleadel hylder,
 Hver, som føler Dwindens høie Værd,
 Der en Moders tunge Pligt opfylder,
 Ønskte jeg ved denne Jordefærd.

Hun, hvis Stov vi tavse her ledsage
 Til den stille, fredelige Grav,
 Var i alle sine Levedage
 Huuslig, from og vennehuld og brav.

Derfor fik Hun og et Æreminde,
 Himlens Engle maatte glædes ved:
 Heltens ømme Taarer saae de rinde —
 Sønnen græd ved Hendes Hvilested.

B. R. Hjort.

Fantasié til Ida:

(I et Exemplar af mine Digte.)

Har du ei skundom fornummet i Aftenens
hellige Stille,

Naar i Lunden du sad, fra det Ejerne en
vemodsfuld Røst?

Da var det min. Af Ida! nu eensom jeg
vandrer

I den hellige Bogstov, den kun hører mit
Qvad. —

Soloverløret Maanen sig hæver, den seer
mine Taarer,

Fordum saae den mig glad, da, Elskte, du
end var mig nær.

Ida da fra mig du drog, en Rose til Minde
 de du rafte
 Mig; men ahned' du ei, at Blomster henvis-
 ne saa snart? —
 Ja den er visnet! kun Tor men jeg haver
 tilbage,
 Sorgfuld stirrer jeg hen paa dens halvvis-
 nede Liig.
 Ida! hvo veed? om ei snart, med Sorgens
 hellige Taarer
 Du vil væde den Blomst, som vist du skrøer
 paa min Grav!
 Stundom du ynded' den unge Ganger, slyng
 om hans Lyra,
 Naar den toner ei meer, Sier mindens
 den venlige Krands.

N. Fürst.

Frederiksdal.

Jo rivedrò sovente
 Le amene piagge, o Nice!
 Dove vivea felice
 Quando vivea conte.

Metastasio.

Tusinde Gestalter møde
 Diet fra dets Morgenrøde,
 Paa vor Ungdoms Himmel gløder
 Mindets lyse Stjernehær.
 Liig Midnattens klare Maane,
 De en bellig Afglands laane,
 førend Livets Flamme daane
 ned i Vestens Purpurflaer.

Ja de svundne Dage lever,
 for det indre Blik sig hæver
 hvad der svandt, — og Mindet bærer
 zittrende i Skjaldens Sang.

Elfskovs høie, søde Drømme
 i hans vaade Blikke svømme,
 barnli. Fryd og Veemod strøinne
 fra hans B. yst i Harpens Klang.

Store, højtidsfulde Scene
 under disse gamle Grene,
 som saa fjerlig sig forene
 til et helligt Tempelhall!

Venligt glimte Mindets Luer
 gennem dine dunkle Buer;
 henrykt jeg dig atter skuer,
 himmelskjønne Fred'riksdal!

Her, hvor Naen tæt sig synger
 om din Barm — hvor Suglen gynger
 i de grønne Lov, og synger
 for sin unge, fromme Brud,

Her omdufted', luun' og trygge,
 Foraarsblomsterne min Enkke,
 Elskovs Rose i din Skygge
 folded' sødt sit Purpur ud.

Hist i Lundens Skjød saa rolig,
 løvomhvelvet og fortrolig
 landlig Ufnylds lave Bolig,
 Elskovs høje Tempel, laae,
 vilde Roser det omskygged',
 under gjæstfri Tag betrygget
 Svalen altid Rede bygged'
 under mosbegroete Straa.

O! her var det — hvor du lærte
 Elskovs første kielne Smerte;
 hvor du første gang, mit Hjerte,
 banked' af en ufjendt Trang;
 Ja her er det — end du finder
 overalt de fromme Minder;
 og din Ungdoms Fryd oprinder
 som en Drøm i Harpens Klang.

Stik.

Brødrene.

En peruvianſk Fortælling.

Ikke langt fra Quito's venlige Kyſter fremvorde, liig tvende ranke Almetræer, ſom broderlig omſlynge hinanden, Tēlaſko og Kuſko; — uadſkilte ſom Børn' — noie forbundne ſom Ynglinger, var intet at ligne imod deres omme Broderfjærlighed. Da deres Fader første gang tog dem med til Quito, for at indvie dem til deres Gud, tilsvore de hinanden i Solens Kempel evig Brodertroſkab, og denne Eed holdt de, om ogſaa Prøvelſer truede at gøre dem vakkende.

Du elskværdige — endskjøndt udannede lille Nation — Din uskyld og blide Charakter talede højt til ethvert følende Hjerte! Hvi maatte din ædle Eenfoldighed, som gjorde dig lykkelig, besmittes af skændig Pengesgjærrighed; hvi maatte din skjønne fredelige Stat blive et Rov for den nedrigste Egennytte?

Tiig tvende unge Løver fægtede disse Brødre i Slaget mod deres spanske Bødler; Kusko, sunnere og yngre end Broderen, kom stærk i Knibe, Telasko dækkede ham med sit Skjold, og fægtede som en Rasende; fuld af Saar sank han ned. Kusko, uskadt, bragde sin elskede Befrier i Sikkerhed, plejede ham med sunneste Omhu, og havde den Glæde at see sin Broder sund og stærk paa ny. Men af, de vare Fanger! Fortvivlet syntes deres Tilstand dem. — Telasko, modig og fast, med en skyldfri Sjæls stolte Bes-

vidsthed, bar standhaftigere sin Ulykke, end den svagere Kusko. Da man bragde dem ombord paa et spansk Skib, styrtede denne sig ud i Floden, for ved sin Færdighed i Svømmen at undgaae sit Fangenskab. Hans Broder forsømde ikke et Øjeblik for at følge ham. Alt troede de sig fri, thi ingen vovede at indhente dem. Fast slyngede om hinanden, kæmpede de modigen mod Bølgerne, efter Frihed stræbte deres ganske Sjæl — men endnu fulde den ikke blive dem til Deel. Et andet spansk Skib havde udsendt en Baad, denne tog dem op, og bragde dem til det Skib, hvorfra den var udsendt. Vel vare de nu atter Fanger, men dog uadskilte, og, saa inderlig forbundne som de vare, solde de sig ikke ganske ulykkelig. Øste sagde dog Telasko til sin Broder: Hvorfor, Kusko, hvorfor druknede vi ikke, istedenfor atter at berøves vor Frihed? — Vist nok svarede da sørgmodig den yngre Broder. — Imidlertid fandt de

begge en Trøst ved Synet af en indtagende Peruvianerinde; ogsaa hun blev slæbet med som Fange, ogsaa hun truedes med den sorgeligste Skjæbne. Saa deilig, som uskyldig og sædelig, forenede hun sig søsterlig med begge sine Landsmænd.

Som uskyldige Lam, naar de stode paa en Flok Ulve, søgde disse stakkels Peruvianere Beskyttelse og Trøst hos hinanden; med rørende søsterlig Tilbøjelighed hang *Marine*, saa hede den unge Peruvianerinde, ved begge de ædle Brødre. Endnu var hendes unge Hjerte ukjendt med Kjærlighedens Følelser, og begge Brødre vare hende lige kjære. Naar *Telasto's* store, ædle Mand, hans uroffelige Mod i Farer, hans Hejmodighed og Selvfornægtelse, hans sværmeriske Kjærlighed for den yngre Brøder, henrev hende til den inderligste Beundring — saa interesserede *Kusko* hende ikke mindre ved hans elskværdige Egenka-

Her; hans hele Liv var Kjærlighed, inderlig, sig ganske opofrende Kjærlighed; saaledes elskede han sin Broder, saaledes elskede han den yndefulde Søster *M a r i n e*. Venfælskaandet imellem disse tre ullykkelige Sanger blev paa Skibet saa fast knyttet, at de besluttede, at det paa deres sorgelige Bestemmelsessted ikke skulde opløses, det maatte koste, hvad det koste vilde. Efter en temmelig lang Seilads ankom de endelig til en spansk Kolonie. Her begyndte deres Lidelser ved Skilsmisfen; Arbeide og haard Behandling var deres Lod om Dagen; men hver Nat bestemte de et Sted i Skoven, hvor de til bestemt Time vilde møde. Her saae de ofte hinanden, forglemde i nogle Dieblikke deres Lidelser, og vare lykkelige i stille Tølelse af deres Uskyld og Venfælskab.

Ofte fortælte *M a r i n e* sin Barnoms søde Glæder, ofte foresang hun dem sin Yndlingsfang, der lod saaledes:

I Hjemmets søde Egne
 Var jeg saa sjælesro,
 Naturen allevegne
 Som Barn jeg fulgte tro.

Lidt jeg paa Klippetoppe,
 Bag mørke Skove, steg,
 Dig, stelte Hav, deroppe
 Udspeide vilde jeg!

Eengang i Laage bruser
 Dets høje Dron om mig;
 Sorg Moders Hierte knuser,
 Hun blev ulykkelig.

Et Skib med Sjender sejler
 Hen til vort Eiland nu,
 Og Ven, og Møe, og Vejler,
 Og Mødre græde nu.

I mørke Klippehuler
 Sig vore Landsmænd ned,
 For silde næsten; skjuler
 For Vold og Grusomhed.

Den færligste blandt Mødre
 Forlade skulde jeg!
 Sng laae hun der; I Brødre,
 Hvor kunde jeg det? Nej!

Mig fra vor Hytte førde
 De Grumme bort med sig;
 Ei Moders Graad dem rørde,
 De spotte Bøn og Skrig.

I frække Røverarme
 Jeg laae der, næsten død.
 Min Moder skreg: Forbarne!
 Forgjeves Klagen led.

Jeg vaagner, Moder! sagde,
 Det var mit første Ord,
 Da, Under! nu man bragde
 Her Eder og ombord.

J hørde mine Klager,
 Min Kummer føler her;
 Erkiendtligt Hierte tager
 Til Løn, det Eders er.

Ja, det vil altid staae søsterlig varmt
 for Eder, udbrod hun og brast i Taarer,
 slyngende begge Armé om deres Hals —
 thi J ere mig nu meer end Moder og Sø-
 stre; Brødre havde jeg aldrig, men J ere
 mig Brødre og Besknttere, Eder kan jeg
 have Tillid til, J vare, og ere endnu
 i Nøden mine Sknysengle. Naar jeg
 om Dagen er nær ved at bukke under ved
 mit moisommelige Arbeide; naar mit Mod
 begynder at synke: saa tænker jeg, at ogsaa

J maae udholde Haardhed og Møjsommelighed — og ved denne Tanke synes mit Dagværk mig lettere.

Er min Sjæl ofte fuld af mørk Uvillie mod disse stolte Spaniers Naafsnge, Gierrighed og Misundelse — lutter Fejl, som ere vort Folk ubekjendte — da tænker jeg paa alle Eders Dunder, og disse formaae endog, nogenlunde at udfone mig med Spaniernes Fejl; thi de ere, efter min Følelse, virkelig langt ulykkeligere end vi.

Saa talede Marine, og den fjære Pige blev efterhaanden begge Bredre uundværlig; intet Øjeblik funde de være uden hende, — det vil sige: deres Tanker vare under deres Arbeide sysselsatte med hende, og brød Natten ind, og deres trædffe Døgttere sov, da skyndte enhver af dem sig, for at komme først til Marine; men den ene sagde ikke den anden noget om sine Følelser.

Brødre! I som troe, fast og urokkeligen
 at elske hinanden, — Søstre! I som troe, ale-
 ne at leve for hinanden — o værre paa
 eders Post, thi Telaske og Kusko kunde
 fortie hinanden en Hemmelighed — de, hvis
 inderligste Broderbaand ved mange Slags
 Farer, var engere sammenknyttet; de, hvis
 høistulyksalige Tilstand stedse maatte knytte
 det endnu fastere: de kunde . . . dog —
 nej, Telaske havde Mod, at rive Bind-
 selet fra Marines Dine, for at bevare sig
 Broderen.

Allerede nogle gange havde Kusko ind-
 fundet sig først paa det aftalte Sted, havde
 ventet paa sin Marine, og kom hun da frem-
 svævende, saa gik han hende hastig imøde;
 i sorgmodig Samtale forsejlede de det af-
 talte Sted, kom usfrivillig længere bort der-
 fra, tænkte ikke paa Broderen — og sagde
 Marine da ofte: "vi maa opsøge Telaske,
 jeg savner altid noget, naar en af eder

er borte;" da var det allerede for sildigt. Kom Telasfo, og fandt dem ikke, saa vendte han sorgfuld tilbage, i den Mening, at enhver af dem var bleven hindret fra at møde; thi Mistanke og Tversyge var langt fra Telasfo's store Sjæl.

Vel elskede han Marine; dette følde han ved en forhen ukjendt Uro, dog elskede han stedse Broderen høiere, og denne syntes nu at kunne undvære ham. Det mærkede Telasfo, og det kunde han ikke udholde; hans Sjæl var i en ube-frivelig Kamp, en rædsom Uro rasede i hans Jnderste — med Broderen maatte han tale alene, for ham maatte han opdage sit Hjertes Qualer.

Imidlertid var Kusfo ikke lykkeligere i sin Kjærlighed; som en fortærende Flamme havde den bespændt ham. Dog alt for frygtsom for sin Broder — alt for tilbageholden, til at aabenbare sin Qual for den

elskede Gjenstand, bar han, dobbelt tung, sin Lidelses Vægt; da den Tanke desuden overvælde ham, at han ved sin Tavshed forsaae sig mod sin Broder, og d g havde han ikke Kraft nok til ved en aabenhjertig Beskjendelse at skaffe sit Hjerte Luft. Af han vidste ikke selv, hvad han gjorde. Han elskede første gang, og hans hele Tilværelse aandede Kiærlighed.

Marines Gemtstilstand var af de tre den roligste; hende vare Brodrene, saa syntes hun — lige kjære. Vel sympathiserede Kusko's blidere Charakter mere med hendes, men for den ældre Broders høje Mand bøjede den qvindelige Sjæl sig dybt; hans Alvorlighed kunde vel for et Øieblik indgyde hende Frygt, men denne forvandlede sig til Tillid og Fortrolighed, naar hun mærkede, at hendes barnlige Kiærtegn formaadede at mildne denne Alvorlighed.

En Aften — det var paa en qvalse
 Sommernat — laae Telaske under Skyg-
 gen af et Kokostræ nærved en Haves-
 muur, som Marine maatte stige over.
 Evende Dage havde han ikke seet hende
 — ikke seet Broderen, med Forsæt ikke
 opsoegt dem. Nedsynket i sorgelige Tan-
 ker laae han der — Natten var gysel-
 lig — rædselssvangre sorte Skyer hang
 tunge ned fra Horizonten, og fjern Tor-
 den bebudede et heftigt Uvejr. Telaske,
 udmattet af Kummer og Arbeide, faldt, i
 en let Slummer; et heftigt Tordenlag
 vafde ham — "D!" udbrod han, "dette
 Oprør i Naturen stemmer ganske med min
 ulykkelige Sindsforfatning — men min
 Beslutning er allerede fattet for to Dage
 siden; Kuske skal høre den, og han
 måaa billige den."

Han stod op for at søge ham, da han
 i samme Dieblis hørde Marines Stemme,

fom raabde med halvllydelig Tone: Rusko! Rusko! Hun var flavret op paa Muren for at see, om Uværet var snart forbi, at hun, naar hendes Spaniere vare komne til No, funde ile hen til de trofaste Brødre; en Lynstraale viste hende en af dem i Nærheden, dog funde hun ikke ret fiende, hvilken af dem det var — Marine! svarede Telasfo, i det han nærmede sig hende, du falder paa min Broder, jeg har, desværre! ikke seet ham i to Dage. — "Der det dig, gode Telasfo," svarede den elskværdige Pige i den inderligste Tone, "du frygter ikke for dette græffelige Uvær, naar du er i Nærheden af din Marine. Men hvor er din Broder? o, at ingen af de frygtelige Slag havde rammet ham! denne Tanke kommer mig til at gysse!" — "Berolige dig, hulde Pige," svarede Telasfo, "vor Gud vil bestierne ham; kom og lad mig hjælpe dig ned, vi ville opsøge ham!" — "Nei, Telasfo,

sagde Marine, først maa jeg see om mine Spaniere sove; thi skræksomme, vækkes de af den dundrende Torden. Men snart kommer jeg igjen." — Medsjuunken i stille Eftertænkning gif Telaske hen til deres Samlingssted. — Glad udbrod han: "hun elsker min Broder, ham vil hun vælge." Uvejret var forbi, det var snart Morgen, og dog kom Marine ikke; da syntes det ham, som han hørte sin Broders Stemme i en liden Afstand, han skjulde sig bag et Træ, og hørde ham synge:

Paa skovklædte Høje,
 I Buskenes Træ,
 Min Pige jeg søger,
 Og hende maa see.

Kom, hulde Veninde,
 Din Kuske er her,
 Og Uglen den flugter,
 Og Morgen er nær!

Soel om mine Dage
 Kom, glæd Du min Sjæl;
 Din trofaste Kusko
 Er Kummerens Træl.

Men Dagenes Nøje
 Er let ham og sød,
 Saaer han kun om Natten
 Et Blund i dit Skiod.

O, tøv ikke længer,
 O vær mig dog nær!
 Du Hulde, Du Elskte,
 Din Kusko er her!

"Ha! Kusko!" raabde Telasfo, idet han kom frem fra Træet, "har jeg nu til-
 listet mig din Hemmelighed? — O vi fej-
 lede begge — thi begge elskede vi Vigen,
 og fortaug det for hinanden. — Men Kusko,
 du elsker Marine meer end din Broder!"
 — "Nej Telasfo," sagde Kusko, med sorg-

modig Stemme, det troer jeg ikke, det kan ikke være; men jeg elsker hende ubeskrivelig."

"Har du tilskaaet hende din Kierlighed?" spurgde den ældre Broder, "elsker hun dig?" — "Af nei, Telasfo," sagde Kusko, "hendes Ukyld, hendes ganske lige Forhold imod os begge, gjør mig frygtsoin."

"Hør, Kusko," sagde Telasfo, "vi ere Brødre, intet skal adskille os, heller ikke nogen Vige . . . Marine vælge en af os til sin Egtesælle, og den elskede Broders Lykke være da den andens Erstatning — "O Telasfo, dig vil hun vælge," sagde i en vee-modig Tone den yngre Broder. "Dig må hun vælge, thi du er ædlere, bedre, end jeg. . . . Og da vil Kusko snart døe af Grammelse." — "Nei, det vil du ikke, min Broder," gav Telasfo til Svar; "men Marine må vælge; og sæt, hun vilde ikke vælge,

men blev ved at spille Gæf med os, da
 Kusko! da maa hun døe!"

"Broder, for Guds Skyld, hvilken gyselig
 Tanke!" udbrød Kusko i Forstræffelsens
 Tone. "O Telasfo! lad mig døe; tag
 du hende, og skaan hendes Liv!"

"Hun vil vælge, Kusko," sagde den ældre
 Broder, "og det blive da, hvilken af os det
 vil; men min Beslutning er fast, den har
 fostet mig Kamp og Taarer: en af os
 maa hun vælge, eller denne Dolk, som jeg
 her bærer skjult hos mig."

Med Synet af Dolken blev Kusko bleg,
 thi han kjendte sin Broder, følte nok ogsaa
 hans Grundes Rægt; men Handlingen
 syntes ham grusom og samvittighedsløs;
 vel tyktes ham, hvad ham selv angik, det
 ligesaa skræffeligt at see hende i Broderens
 Arme, som at see hende død.

Marine indfandt sig ikke denne
 Nat, fordi ikke alene Uværet holdt hendes
 Spaniere vaagne, men ogsaa Frygten for den
 sig nærmende Fiende. Med glad Henrykkelse
 havde Marine erfaret, at en stor Hær af
 hendes Folkesfærd nærmede sig; hun havde
 benyttet den øvrige Deel af Natten til at ind-
 hente nøjere Kundskab herom, for at give
 begge Brodre Underretning, og at flygte
 med dem til deres Landsmænd. Alt
 lykkedes hende efter Ønske. O! hvor bævede
 hendes Hjerte af Glæde, naar hun tænkte,
 at hun skulde være den første, som over-
 bragde de elskede Brodre denne Efterretning.

Neppe stod Solen i fuld Glæde over
 Bjerget, da Marine, bestøjet af Frihe-
 dens glade Sølelse, og med det faste Forsæt,
 aldrig at vende tilbage, steg ned af Have-
 muren; snart var hun langt nok borte, for
 ikke mere at kunne høres; med lydelig Stem-
 me kaldte hun: Rusko! Telsko! Da Bro-

brene endnu ikke lode sig see, udbrod hun i følgende Sang:

Hulde Frihed! Fryd i Livet,
 Hæld os, Du blev os gjengivet!
 Frihed Slavelrøken brænder,
 Og vor Sang om Frihed lyster,
 Straale. Guden gav os den.

Neppes havde hun endt dette Vers, før begge Brødre, hver fra sin Side, næsten paa eensgang kom hende imøde. — De ahnede endnu intet om, at Lykken nærmede sig med. — Mærk Alvor laae i Telaske's Træk, og en Bemøds-Sky hang over den yngre Broders Pande, men ved Synet af Marine blev noget adspredt.

”Brødre!” sagde Marine i blid, frygtløs Tone, ”kære Brødre, hvor forandrede I ere! Hidtil kom I mig imøde med glad Hentykkelse, trykde mig broderlig til det

drøsfatte Brynft — og i Dag — du Telasfo, seer saa frygtelig alvorlig ud, dit Hjertast gjør mig bange; og du, omme Kusko! i dine Dine finder jeg Spor af fældte Laarer! — D sig mig, hvad det betyder? — T tier? Har I en Hemmelighed for eders M a r i n e, eders Søster?"

"M a r i n e!" begyndte nu Telasfo i en mild Tone, "vi have en alvorlig Sag at aabnbare dig, — en Sag, hvorpaa vort Livs Lykke beroer. — Du veed, hvad vi vare, og endnu ere, hinanden som Brødre! — men en fremmed Følelse har, som en dræbende Gift, indsneget sig i vor Barm. — Marine, vi elske dig begge — ubeskrivelig elske vi dig; vi ønske begge at eje dig, og dog kan du kun blive Egtefælle for een af begge Brødre. — Nu dyrebare, elskede M a r i n e, vælg en af os, hvis det er sandt, hvad du saa ofte bevidnede os, at vi ere dig kiære. — D vælg, hulde Pige, og red den broderlige — Kjær-

lighed, der hidtil, som en klar-Flamme,
 blussede op mod vor straalende Gud. —
 Du kan vedligeholde denne skionne Flamme,
 Broderkærligheden, — i vor Barm,
 eller for evig slukke den; — og det bør
 ikke — maa ikke skee — jeg har Mod nok, til
 at forhindre det. Skræffelig var Kampen,
 men den er vundet, for at bevare mig Bro-
 deren. Vælg, Marine, een af begge Bro-
 dre, eller — denne Dolk.” — Her sank han
 næsten afmægtig ned ved hendes Fødder, han
 kunde ikke frembringe eet Ord mere. Stum
 og bleg stod Marine der, rystet i sit In-
 derste. — Men Kusko's Tilstand var paa
 det skræffeligste; dette saae Broderen, han
 hjalp ham op, greb ham under Armen, og,
 idet han lagde Marines Haand i hans
 og saae op mod Himlen, sagde han i den
 inderligste Tone: ”O red dig, red Brode-
 ren, og vælg; vi give dig en halv Times
 Betænkningstid.” — Da Marine saae
 sig alene, brast hun i Taarer. ”O Red

kusko," sagde hun i klagende Tone, "var
 dette Kjærlighedens Sprog? Disse Trusler,
 denne Dolk! — Arme Hjerte, du slaaer be-
 tigt. — Er det Glæde? — er det Frygt for Staa-
 let, som skal aabne mig Dødens Porte?
 Hvad har jeg at frygte? jeg har jo fattet
 min Beslutning. Beslutning!" gjentog hun
 ved sig selv. — "Forkastet er han alt
 saa den store Mand, fordi han taledede Sand-
 hed, der kostede ham saa megen Kamp! —
 Men, Kusko, den venlige, blide Kusko! —
 Arme Hjerte! hvi slaaer du saa stærkt?" —

Som den frygtsomme Fugleunge, der
 førstegang løfter Vingerne, uvis paa hvilken
 af de to nærmeste Grene den tør vove sig;
 saaledes gif det Marine. Sig selv ubevidst
 elskede hun den smukke Kusko, men Brode-
 rens høje Aand havde fængslet hende; umu-
 ligt syntes det hende, at vælge en af dem,
 og at frænke den anden. "Nu velan.. ud-
 brød hun endelig, "jeg vælger Dolken! —

Hvad er-Livet, i Sammenligning med-at døe for den Elskedes Haand? Ja, Dolken! jeg vil være fri; for hans Haand vil jeg døe . . . Døe! Skiald ikke, arme Hjerte, for det blege Billede. Gik i hans Arme, inden den lykkelige Beslutning vakler."

Hun gik, for at opsøge Brødrene, medens disse kom tilbage fra den modsatte Side, og mødte ikke Marine.

"Hvor er hun henne? raabde Telasko ganske forundret. "Forlode vi hende ikke under Skyggen af dette Træ? Kusko, hvad tænker du herom? Hun flyer for Dolken, da hun ikke vil vælge, og nu ikke længere kan drive Giefferie med os. — Seer du nu, min Broder, hvor nødvendigt dette Skridt var, for at give os Lys, og for igien at erholde vor Rolighed. Kom, lad os undflye; Friheden vinker!"

"Uden Marine?" sagde i veemodig Tone den bedrøvede Kusko. "Ufter disse Laarer, elskede Broder," sagde Delasko med en mild Stemme; "thi de stode for en Uværdig; Marine er vendt tilbage til hendes Spaniere; kom Kusko, du har din Broder, lad os skynde os bort herfra!" —

I det samme traadte Marine, som en Forflaret, imellem begge Brødre. — Beskæmmet slog Delasko Ninene ned, og traadte nogle Skridt tilbage. Imidlertid greb Kusko den elskede Piges Haand, og udbrod med Glæde: "Marine, griber jeg endnu engang denne Haand? trykker jeg endnu eensgang eet Kys paa disse glødende Læber?" Veemodig betragtede Marine ham, og hendes Hoved sank, grændende, ned paa hendes Barm. — "Vi maae skilles fra hverandre, Kusko; Marine, maa bort!" "Hvad vil det vel sige", sagde hun med fast

Lone, om Marine ikke mere er til? Hvo søger
 de Dugdraaber, som Guddommens Straale
 har drukkit? Min Død skal være, som mit
 Liv var; du vilde ellers ikke give mig den.
 . . . O hvor takker jeg ikke Guderne for
 dette Endeligt! — — Jeg doer, og redder
 eder; thi hvor findes Brødre, der ligne
 eder; og hvo den Piac, som kunde vælge
 blandt eder, foretrække den ene, og forkaste
 den anden? . . . Nej, jeg kan ikke vælge!”
 — ”Du kan ikke vælge?” sagde den
 ældre Broder med mørk Mine, idet han
 nærmede sig hende. —

”Nej, Telasfo, jeg kan ikke. — Stil
 mig for en Ret af Jomfruer, lad mig af-
 male for dem eders følelsesfulde Hjerter, og
 naar nogen da er istand til at afgjøre, hvem
 hun helst gav sit Hjerte, den faste, alvor-
 lige Telasfo, eller hans ommere Broder, da
 vil jeg ogsaa vælge.” — Du bedrager os,
 Marine,” sagde Telasfo med et mørkt

Blik, "hvad endnu aldrig fandt Sted, skulde
 her være muligt! du elske os begge to
 lige højt" — "Jeg bedrage eder!" af-
 brød hun ham. "Du misfjender din Marine;
 . . . men iste lære Mand først seent at sætte
 Priis paa Konens eller Vigen's Værd, me-
 dens vi strax føle Mandens, og
 forstaae tilbørlig at vurdere ham.
 . . . Sæt endog, at jeg ikke elskede eder beg-
 ge lige højt, som du vil paastaae, Delasfo;
 saa kan jeg dog ikke bestemme mig, da jeg
 altid maatte krænke en af eder." — "Du
 vil altsaa hellere forstøde begge!" svarede
 den alvorlige Delasfo. "O, Marine! jeg
 skulde næsten troe, at du elskede en Spa-
 nier" — "Ogsaa dette tilgiver jeg dig,
 frække Delasfo, da du ellers er saa ædel,"
 og, idet hun med en Heltindes Mod traadte
 imellem dem, og greb deres Hænder, sagde
 hun med fast Tone: "Ja, Brodre! Elske-
 de! Jeg har valgt Dolken!"

En Gyfen kom over Brødrene, stumm
stierede de paa Pigen.

"J maae leve," blev hun ved, "Mænd,
som J ere," vilde savnes for Verden: og
hvor ubetydeligt er ikke mit Liv!"

"Græd ikke, Kusko, og du, Telasko, dig
vil jeg bortkysse Folderne af din Pande, hvor
Mistanke endnu stedse viser sig! — Kan
mit Blod ikke formilde dig?" — Med
stivt Blik paa Jorden, i stum Fortvivlelse,
stode de begge, snarere døde end levende.

"O" blev hun ved efter en liden Pause. —
"jeg seer det, J vil ikke forglemme eders
Marine, naar J vende tilbage til eders
Fædreland; og vende tilbage vil J, thi vore
Brødre skaa bekvæmme bag hine Bjerge,
og jeg kom, for at bringe eder dette glade
Budskab. — Naar J nu komme tilbage,
saa bringer min Moder denne Perlesnor,

til Tegn paa min Frihed, og rejser en Gravhøj paa Fædrelandets Grund til min Mindeelse."

Telasco's Mod sank, han bønfuldt baderne, enten om Kraft til sin Beslutnings Udførelse, eller om Redning for Pigen — Taarer styrtede fra hans Dine.

"Jeg er stolt af disse Taarer, thi Telasco har grædt for mig," sagde Marine, og med en smertefuld Bevægelse omfavnede hun den yngre Broder, hvis Tilstand endnu var langt beklagelsesværdigere. "Græm dia ikke saa meget, min Kusko," blev hun grædende ved, "du har en Broder, som er dig mere, end jeg. Brødre! omfavner endnu engang hinanden, inden jeg skilles fra eder! Saaledes — evig saaledes!" Efter denne Omfavnelse sank Kusko ved Marines Fødder, og hans taarefulde Blif bønfuldt om Medlidenhed, om

Forandring i hendes Beslutning. Imidlertid traf Telasfo Dolken med kramsigtig Bevægelse, og udbød i Fortvivlelse: "O, at du havde været mig bestemt! . . . Dog ufortøvet til Handling."

Ikke saasnart saa Marine Dolken i Telasfo's Haand, før hun styrtede ned for ham, og udbød: "Tilfød mig en Bøn, Telasfo, den Døendes Bøn." — "Den er mig hellig," svarede den ældre Broder i mild Tone.

"Nu saa giv Kusko Dolken, lad mig døe for hans Haand!" —

"For hans Haand vilde du hellere døe, Marine?" — svarede Telasfo.

"Ja, fiære Telasfo — Døden vil da blive mig sødere," og en Taare sneg sig af Øjet.

Nu løste Telasfos mørke Blik sig op i Munterhed, og, idet han nogle Øjeblik

betragter hende, nærmer han sig hende, løfter hende op, og lægger hende med disse Ord i sin Broders Arme: "Lev for ham!"

De tvende Ulykkeliges Forundring, deres stumme Henrykkelse, sagde mere end Ord.

"Lev for ham," blev Telasfo ved; "fulde Dødsstræk først afpresse dig denne lette Tilskaaelse. Af! Marine, du agter mig høit! — Tag hende, Broder, hun være din, dig elsker hun; thi fra mine Hænder ringede hun Døden. — Veru's Gud! jeg takker dig, med Taarer takker jeg dig!"

Marine og Kusko styrtede ned for den store, ædle Broder, dog Ord funde de ikke finde til at takke ham, men han forstod Udtrykket i deres taarefulde Blikke, segned de ned ved Givens af dem, og omfavnede

dem inderlig i stum Tølelse. Derpaa rejste han dem hastig op. "Kom," udbød han, "afsted, bag hine Bjerge blomstrer os Friheden imøde, jeg tilkæmper eder den, eller døer."

"Kommer, Lykkelige! — Mennesker, som I, maae være fri; hist, hist paa Fædrelandets Jordbund blomstrer Frihed og Lykke."

Hymener.

Mel. Vær du vort Selskabs Skytsgudinde.

Lyd smt vor Sang til vor Veninde,

Som Ungdomsglæder til os bandt.

Sit Hjertes Løn, som ædel Qvinde,

I trofast Kjærlighed hun fandt.

Chi synge vi ved festlig Dands:

’Hil Dig med Hymens Ærekrands!’

Du, Gode! bærer den med Hæder;

Ved Dig den Glæds og Ynde faaer;

Dg Dig indvier den til Glæder

I Huuslighedens skjønne Vaar.

Chi synge vi ved festlig Dands:

’Hil Dig med Hymens Ærekrands!’

Kil sneehvid Alder den Dig pryde!

Dig gøre den paa Glæder rig!

O! det vor hele Kreds skal fryde,

Naar Du er glad og lykkelig.

Pluf Roserne paa Hymens Vej!

Myd Livets Held og glem os ej!

B. R. Hjort.

Høstfang.

O Gud! du saae vort Hjerte bløde

Af Frygt for mislig Bæst og Trang,

Der Landets Haab, vor Agers Grøde,

Blev truet haardt af Aarets Gang.

Om Høst vi sørgede paa ny

Bed Styrtereegn af højen Skye.

Men du os ej i Nød forlader,
 Du Himlens Herre! Jordens Gud!
 End naar du revser, er du Fader,
 Du deler Sorg med Biiidom ud;
 Og uforfkyldt din Godhed er
 Mod alle dine Menneſker.

Thi ſynge vi dig Lov og Ære
 For Høſten, du os gav i Aar.
 O lad din Prøvelſe os lære,
 At i din Haand vor Belfærd ſtaaer,
 Saa vi af Hjertet takke dig,
 Som ſtyrer Alting viſelig.

Lad os nu Høſtens Gaver nytte,
 O Gud! med glad og ſkionſom Aand.
 Lad fælleds Lærv os ſammenknytte
 Ved Broderkierlighedens Baand;
 Giv Nøiſomhed ved dagligt Brød!
 Giv Kraft og Haab i Sorg og Nød!

B. R. Hjort.

Paa min Broders Fødselsdag.

Lad Throner henfmuldre, og Slægter forgaae;
 Sandt Venſkab i Liv og i Død ſkal beſtaae!
 Lad Sværdene flirre fra Syd. og til Nord,
 Sandt Venſkab dog finder en Krog til ſit Bord!

Lad Avind ſig tumle paa frnds og paa tværs;
 Sandt Venſkab ſig trøſter med Vin og med
 Vers!

Lad Skæbnen i Brede forſøve vort Haar;
 Sandt Venſkab forgylder de Noſſommes Haar.

Sandt Venſkab, min Broder, Dig enſker
 i aag

Alt, hvad der kan ſkienke et hæderligt Mag;
 Gid længe du leve blandt Venner tilfreds,
 Saa blinker af Hjertet enhver i vor Kreds.

G. H. Olsen,

Vennesang

ved N. Gjerfings Afrejse fra
Kjøbenhavn.

Her samles vi glade i vennehuldt Chor,
 Og signe en reisende Broder,
 Som, skøndt vi ham saae i hans feireste Flor,
 I Venstreb dog fjendte ei Moder.

Som BARNET en Lærning henvuller i Leg,
 Saa ruller os Skæbnen den bolde;
 Er Lærningen ægte i Malm og i Præg,
 Den Prøvelse let vi udholde.

I Sorg og i Glæde Dit Hjerte vi saae
 At nære sin rolige Flamme;
 Thi vandt Du og Venner, dem Præget stod paa:
 I Livet og Døden de samme.

Fem vare de Blædskabs, de Vennelags Nav,

Vi saae Dig iblandt os at vandre;

Gid femfold Du vorde ved heldige Kaar,

Til Gavnet optæller fem andre!

Naturet, Vandekter, og Landslov Du her

Saa troligen ofred' Din Nøje;

Dig Landlivet nu, og en Psyche især

Bed Mindet om Venner fornøje!

Saa klink vi freidig en Skaal for vor Ven,

Hver fylde sit Glas indtil Randen!

Gid ofte vi samles som Venner igjen,

Dg aldrig vi svige hinanden!!!

G. H. Olsen.

Bed

Mad. S. B. M. Baumanns Grav.

Haard er Dødens Kamp, og synlig Kummer
 om den snart Fuldeendes Lese staaer;
 men et Nu — da falder ventlig Slummer,
 naar vor Time staaer.

Moderhertet brast; det blide Die
 luffed' sig: hun sov i Elsktes Favn:
 af! hun kæbte nys for Qual og Noje
 dyrt sit Modernavn.

Fremheds Ynde saae vi hende smykke;
 stille Dyd velsigned hendes Fred:
 Alt i hendes Vennekreds var Lykke,
 Alt i hende: Fred.

Mand, Du græder ved Din Tabtes Hvile:
 græd! Hun var Din beste Taare værd;
 men erkjend, med Fart vi heden ile:
 Raffet er vor Færd.

Ædle Søstre, I; hvis Hierter bløde
 af en sjelden Søster-Kjærlighed!
 mindes, Fred omsmiler Den, som døde,
 Guds og Himlens Fred!

Skabning, naar dit matte Blik sig taber
 i den Nat, hvor Dødens Tempel staaer,
 husk: dig sattes Maalet af din Skaber;
 husk: til ham du gaaer!

Uf! i Livet blomstrer sjelden Glæde,
 den ej lønlig Kummer blandes i;
 men, naar bag dets Grændsefjel vi træde,
 er al Sorg forbi.

Hisset — føl det Qvinde, Mand og Pige! —
 Hisset ængstes ingen Edels Hu:
 derfor mod den Ubegribelige
 murrer ikke nu!

Hele Livets arne Haandsfuld Dage
 Kun om Evighed et Barsel er:
 freidigt giennem Fryd og Sorg vi drage
 mod vort Tristed der!

Stille! — Han der signer, naar han saarer,
 leder frem af Kærlighed hvert Bud;
 han beregner alle Sines Saarer:
 Fader er den Gud.

Haste.

Barndomsminde.

Ensom vandrer jeg her i Nattens den
festlige Stille,

Mens den gyldene Luth toner veemodige
Sang.

Tiden har hyllet i Glemsel de svundene
blidere Dage,

Mindets smilende Drom løfter det hellige
Elsk.

Salige Fryd! min Barndom atter jeg
skuer,

Længselfuld dvæler min Sjæl ved den hen-
svundene Tid.

Roser jeg fandt paa min Vej, af Glæde
 svulmed' mit Hjerte,
 Og om hvert mine Trin slyngede Uskyld sin
 Krands.

Sorgfri i Lunden jeg gik og hørte Smaa-
 fuglene synge,
 Mens den rødmende Sol dadled' bag vest-
 lige Høi.

O! da saa inderlig varm mod Himlen
 sig hæved' mit Hjerte,
 Blussende knæled' jeg ned for den skønne
 Natur.

Dalen hørte min Gang, den lød fra de
 barnlige Læber.

Løst fra jordiske Baand svæved' mod Him-
 len min And,

Gud jeg skued' i Blomsten, i Blomsten min
 Andagt jeg læste,
 Mens den milde Gæst spøjte om barnli-
 ge Lof.

Naar ved Aften jeg saae paa Himlens
 mørkhvælvede Bue

Nattens tindrende Lys funkle i tusindfold
Glands:

O! da tændte dens Straale en ukiendt
Ild i mit Hjerte,
Bittrende knæled' jeg ned, aned' mig nær-
mere Gud.

Skabningens Lovsang jeg horte i Særens
harmoniske Samklang,
Og i Lovets Susen horte jeg Englernes
Rost. —

Salige Tid, du er svunden! giennem Taa-
rer dit Minde jeg seer,
Og dens smilende Krands slonger om Har-
pen sig mildt.

Mulm omgiver min Vej, dog, som en
blinkende Stjerne,
Haab om et bedre Liv tryller mit sorg-
fulde Bryst.

End med barnlig Fryd ved Naturens for-
tryllende Scener
Dvæler min Sjæl, svinger mod Himlen
sig op.

End med sin Blomsterarm mig Fantasier
omslunger,

Da i dens venlige Faan glemmer jeg jor-
diffe Sorg.

Den skal lede mit Blif hen i en skjønnere
Fremtid,

Chi kun ved Gravens Bred slufkes dens
bellige Blus.

N. Fürst.

Da Danmarks Lovise rejste.

Du drager bort. Faa glider venlig
 Stjerne,

Hvis blide Skin vi engang glædtes ved,
 Af! altfor snart henud i Rummet's Fjerne,
 For at tilsmile bedre Verd'ner Fred.

O! Alles Onsker, Alles Hierter drage
 Med Dig, Lovise! thi til ædel Daad
 Indviedes enhver af Dine Dage,
 Dit Liv var udbredt Held og standset
 Graad.

Ei Glimmer blendede Dit sikkre Nie;
 Indvortes Værd var ene Værd for Dig;
 Din Wandel var en Straale fra det
 Høie,
 Som lyser, fryder og gjør lykkelig.

Men Straalens Glands ei stedse kan
 forsvinde:

Den, længe savnet, kommer dog igjen.
 Gaa haabe vi Din Genkomst her, Tyrskinde!
 Det Haab er Trost, i det Du drager hen.

J. N. Schou.

Det Hellige og Helligste.

a.)

Hvad er Helligt? Det, hvis Baand man-
ge Siæle forener;
Bandt det end ligesaa svagt, som Sivet
binder en Krands.

b.)

Hvad er det Helligste? Det, som Vænderne,
nu og for evig,
Stedse dybere følt, stedse end stærkere
binder.

J. N. Schou.

Ridder Ebbe sen.

I Waldemars Tid var en Ridder saa
 bold,
 Paa Nørreæis havde han hjemme,
 Han fastede Ploven, greb Sværdet og Skjold,
 Og hug, saa det var at fornemme.

Og vel har den Ridder fortjent sig hvert
 Ord,
 Som Skjaldene spille hans Minde;
 Blandt Oldtidens hele ærværdige Rad
 Ej Braga en større kan finde.

Gråholsteen kom Berhard den Store herind,
 Da Waldemar end var umyndig,
 Til Myndlingens Throne stod Boldsmandens
 Sind,
 I Kæmper og Slagten saa kyndig.

Thi brændende Byer, dødrækkende Skrig,
 Forkyndte hans blodige Bane;
 Hans Telte stod spilet paa skjændede Liig,
 I Borgenes G.uus stod hans Fane.

Men see ham, da var der en Ridder saa bold,
 Paa Norretiis havde han hjemne,
 I Landets Nød greb han til Sværd og til
 Skjold,

Dg hug, saa det var at fornemme.

"Den Røver skal falde" — saa svær han
 ved Gud,

"Var end denne min sidste blandt Dage!"
 Hans Løsen var Frihed! og saa drog han ud
 Med to Snefe Svende i Plade.

Ja, vel har den Ridder fortjent sig hvert
 Ord,

Som Skjaldene spille hans Minde;
 Blandt Oldtidens hele ærbærdige Råd
 Ej Braga en større kan finde.

Thi h e r var det Ridderen hug alt saa hold
 Sit Sværd i den Kulledes Side,
 Da slynged' sig ømt om hans blodige Skjold
 Tre himmelske Lillier hoide.

Og derfor — Christ signe den Dannemand,
 Som købte vor Frihed i Døden;
 Gud skienke dig altid en Engel som han,
 O Danmark! naar du er i Nøden.

Og derfor — skal Bægrene skumme ^{til}
 Rand,
 Og Skjaldenes Strengeleg tone
 Til Ebbesens Minde, den Dannemand,
 Som hugged' en Guldsmænd fra Throne.
 Etic.

Sandfигeren;

eller

To og Et Halvthundrede Spaadomme
for unge Fruentimmere,
til hver Uge i Aaret 1807.

I.

Du vil fritte mig ud om den tilstundende
Tid, kjære Delia, og Du forøder saa ube-
kymret den nærværende. Lær først at
gøre rigtig Brug af denne, og da skal jeg
aabenbare Dig det Tilkommende.

2.

Erkjendtlighed er en skion Dyd, Erkjendtlig-
hed mod din Belgjører er Pligt. Har du

opfyldt denne Pligt? har du inderligen talt
 ket dem, som du i det forbigangne Aar
 fyldte al Bessjermelse og Forsvar? — Nej?
 — — Saa gaae ind i dit Kammer, og luk
 din Dør i. Jeg vil vente, til du kommer
 tilbage, og da vil jeg sige Dig Din Stiæbne.

3.

Snutte Tomsru! af din Stabers Haand
 erholdt du blemstrende Sundhed. Hver
 Sygdom skiller Dig ved en Deel af
 den, og denne erstattes sielden, og sædvantig
 aldrig. Hvi forøder du din Sundhed saa
 ligegyldig, og med saa stor Tilfærdighed? Hvi
 svækker du Maven ved den megen Theedrikken?
 dine Nerver ved umaadelig Dandsen? Ug-
 ter du ikke paa min Advarsel, saa skal du
 allerede i dine beste Aar zittrende vakle om-
 kring ved Staven, og vorde et adva-
 rende Exempel for den opvoxende Ungdom.

4.

Ja, kære Vige, ogsaa af Kaffekoppen forstaaer jeg at sandfuge! Held Kaffeen af, ryk Koppen, og du skal høre forunderlige Ting — Ah, sex, otte Kopper om Dagen ere aabenbar for meget! Vil du blive sund igjen, skal Roser paa ny blomstre paa dine blege Kinder, maa du kun drikke een, i det højeste to smaae Kopper om Dagen. Men vil du følge en Prophets Raad, saa lad godt Ol og Brød være din Trokost. Dette styrker din svage Mave, som Kaffeens bedøvende Olie har fordærvet.

5.

Ja Emilie! Din Tunge er spids, og ligner Glangens, der ved sin Hvistlen forjager de Spadserende ud af en Have. Saa mange Veninder havde du, og dine Dage henflød saa behageligen i Omgang med dem. De flye dia nu, de afflye nu dit Selskab. Kan du ikke gjette

Årsagen? De frngte din forgiftede Tunge,
som saarer enhver, .og ofte, for at give Dine
Forestillinger en snorrig Bending, leger Du
med Sandheden, som med en Biste.

6.

Gud betale dig tusindfold, gode Pige, for hvad
din milde Haand i Røndom rækker den Arme!
”Hvad du gjør imod dem, det gjør du imod mig!..
Saa taleden den guddommelige Prophet, og
ingen af hans Ord falde til Jorden.

7.

Salomon har Ret, naar han siger: Jeg vil
hellere boe imellem Løver og Drager, end være
til Huse hos en ond Kvinde. Intet van-
zurer en Tomfrues Ansigt værre, end heftig
Brede, Raserie og Hævnesyge. Og hvad
nytter da den evige Skiælden, den evige
Rivagtighed? Pigerne agte det ikke, og
Tjenerne spotte derover. Aldvar derfor alle

dine Veninder for denne Fejl, og vogt dig selv vel for, at du ikke begaaer den.

8.

Du staaer aldig op! ofte forst Klokken ni eller ti! To Timer henbringer du til Puntning, to ved Episebordet, og de øvrige med dine Veninder. Hvad Tid bliver tilovers for dig? . . Ingen! — Naar du stedse intet vil foretage Dig, saa kan jeg intet forudsige Dig.

9.

Ah, hvilke skønne Hænder, saa fine, saa bløde som Silke! I Gaar saae jeg en Bondepige i Haanden — hvor stor en Forskiel imellem din og hendes! Den var forbrændt af Solen, haarde Knuder skulde Lineamentterne, og gjorde min Kunst til Sufferie. Endelig kysede jeg den dog, denne stygge Haand. Pigen havde i sex Aar ved den forsar-

get en syg Moder, og forsikrede saa os rigtig, at hun vilde pleje hende til hendes Død. Tør jeg ogsaa kysse din hvide, bløde Haand?

10.

Tøv lidt! *U m a l i e*! Tør jeg kan sandfægt, maa jeg iforvejen tale med din Strikketur, Kom frem, kjære Strømpe, du er endnu ganske liden, først i Tilblivelse; hvor gammel er du vel? — Jeg er alt sex Uger gammel! — Sex Uger? Da er din Skaberinde meget langsom! — Ja, hun har andre Sysler, hun maa den hele Dag dog jeg tør ikke sladre; ellers bliver jeg, som saamange af mine Forgængere, fastet ben i en Krog, og maa forgaae ufuldendt — —
 Maa! Maa! *Pige*barn! riv ikke din Haand saa hastig fra mig, jeg vilde just nu straffe den lede Strømpe for sin Usandhed.

O, nei, Dig vil jeg ikke spaae! du fører dræbende Gift alle vegne med dig! — Gift? umuligt! — — Desværre alt for sandt! Din Skjodehund hviler stedse i dine Arme, æder af dit Fad, sover i din Seng. Og ligger ikke i enhver Hund en skjult Spire til Galenskab, til den skrækkeligste Gift? Hvor let udvikler den sig ikke! Symptomerne af denne græsselige Udvikling ere ofte neppe kjendelige. Muligt, at den nu allerede er fuldbragt, at din Yndling, idet den taknemlig denne Morgen stiftede din Haand, indviede dig til den frygteligste, skrækkeligste Død.

Uf! vor Tomsfru er en herlig, en god Pige!. Hun fornærmer intet Menneske, kommer neppe en Hund for nær! Saa snakkede Vi

gerne i Kioffenet, da de, til Takfølgelse for mine Spaadomme, gav mig en god Suppe til Frokost. Jeg var ret nysgjerrig efter at see dig i Haanden; men desværre deres Dom finder jeg ikke bekræftet. Skal jeg tale oprigtig? — — Du er en ødselende Pige! Dine Forældre anbetroede dig Kioffenet, og du lader alt komme an paa Vigerne. For god, er ikke god! De rose dig kun, for de kan stjæle, uden nogen Hindring.

13.

Du er syg! Dine Forældre haabe forgjæves, at Lægemidler skal styrke dig; thi, mellem os sagt, du føler Kierlighedens første Symptomer, og disse bringe sædvanlig en Hjerteseber med sig. Men, fiere Barn, en saadan Feber er ofte meget farlig, snigende, langsomt dræbende. Vær flog, vær forsigtig! Prøv, inden du vælger! Uabne dit Hjerte for din gode Moder, for din elskede

Fader! Følg hurtig deres Raad, thi læn-
gere hen, Skal du ikke kunne følge det.

14.

Han lever! Han kommer! Han vender til-
bage! Tro eller uero? Hvad vilde du gjøre,
om det sidste traf ind? . . . Fortvible? døe? —
— Da var du en stor Daare! Der gives
jo flere af den mandlige Slægt; og at han
var din Kjærlighed uværdig, det har han jo
tilfulde viist.

15.

Du har Ret: En Ranefart er en uskyldig
Fornøjelse; men du har Uret i, at du små-
knurrer mod dine Forældre over, at de den-
negang aldeles ikke vil tillade dig denne
Fornøjelse. Vælg dig for Fremtiden en Led-
sager, som ikke sætter dig i ondt Rygte, og
du skal finde dem søjeligere!

Hvor længe var du i Kirken? — Vel ikke længe, men man kan ogsaa bede hjemme, og i Løndom. Jeg hader de Skindhellige, som kun offentlige løfte deres Nue mod Himlen, og synde hemmeligen. Og jeg holder just heller ikke saa syndelig af en Pige, som kommer sjelden i Herrens Huus, og som hjemme endnu sjeldnere erindrer sig ham.

Du er — tag mig det ikke ilde op — en lille, barnagtig Pige! Du kives med Skaberens over, at Kulden er saa vedholdende, og at denne Kilde har påført dig en stærk Snue. Men det er din Pligt, at skikke dig i Liden! Hvorfor vandrer du omkring paa Gaderne i tynde, lette Klæder, og bødæffer din Barm blot med gennemfigtigt Flor? Straffen følger altid Overmod i Hælene.

18.

Mad Folk snakke, hulde Jomfru! Ondskab
blottes, snart eller seent. En god Sam-
vittighed er en blød Hovedpude.

19.

Nei, gode Pige, du er ikke karrig, du er
sparsom, og Sparsomhed er en herlig Dyd
Held den Mand, som din Haand engang
gjør lykkelig! Med Klogskab vil du ordne
og bestyre hans Huusvæsen, irgen Kreditor
vil uventet vække ham; og skulde et hastigt
Uheld true ham, vil han i din Sparsomhed
finde Hielp, og kan saaledes byde ethvert
Uheld Trods.

20.

For at kunne sige dig Sandheden, maa jeg
see dig i Haanden. Altid behøver jeg vel
ikke dette Hjelpemiddel; thi jeg var nylig

hos din skønne Nabo; i hendes Bærelse var Alt kastet uordentlig omkring, en ny smuk Klædning laae henstængt paa en Stool, hængde ned paa Gulvet, og en Hund havde taget sit Leje paa den. Selv frøb hun søvrig omkring — en smudsig Natklædning vansirede hendes skønne Krop, og et forrebet Halsklæde skjulde og blottede paa een gang hendes Barm. Hende kunde jeg uden videre-Undersøgelse siige Sandheden! Du er et skodesløs Pigebarn, sagde jeg, du vil endnu blive mere skodesløs som Kone, Gjørre dig og din Mand ulykkelig, og for seent indsee, at Orden er Gælden i en god Huusholdning.

21.

Hvorfor jager du skedse Ratten ud af Kjøf-
fenet? — Fordi ingen Madvare er sikker
for den, fordi den uophørlig snadsker i
Alt — — Hm! Hm! besynderligt! jeg

Kjender en lille Pige, som ligner denne stem-
 me Kat, ganske besynderlig, altid snadsker
 hun, altid har hun Pommerne fulde af
 Glikkerier, og fordærver dermed Tænder og
 Mave. Aldrig har hun Appetit, da hun al-
 drig oppebier den; aldrig er hun ret sund,
 men ofte farlig syg, da hun aldrig vil give
 Maven Tid til Fordøjelse! — — O, saa-
 dan Pige er jeg ikke! — — Det veed jeg
 ret vel; men en venkæbelig Paamindelse er
 dog ogsaa Tak værd.

22.

Lør jeg sige offentlig dit Hjertes hemmelig-
 ste Ønske, eller vil du tillade mig at hviſte
 dig et Par Ord i Øret? ... Nej? — —
 Saa maa du og tilgive mig, naar jeg taler
 oprigtig. Du længes inderlig efter, at bli-
 ve Kone, og venter utaalmodig efter Frieren.
 — — Truffen det, har jeg, det kan du

ikke nægte; men siden du er nysgjerrig, for at erfare, om jeg og Kiender Aarsagen til dit Onske; saa vil jeg ogsaa opdage dig denne. Du vil gifte dig, ikke for at gjøre en Mand Iyffelig, ikke for at være hans Medhjælper; men ligesom Fru v. A —, for at kunne sidde i Sophaen, og uden Hindring siase, spille og Radre.

23.

Kjære, gode Tomfru, dig foreskæer en stor Ulykke. Om en Maanedstid vil Koffepigen p udselig blive syg, og Papa vil forlange, at du imidlertid skal foreskæe Kjøkkenet, og tillave hans Livretter. Vistnok veed jeg, at du stedse har haft Bæmmelse for Kjøkkenet; jeg veed nok, at du ikke vil fordærve dine store, blaae Næse med Røg, eller dine fine Hænder ved Ilden; men Papa veed det ikke, og vil forkræffelig Kiende, naar han indseer, at du ikke foreskæer at fuge. Vil

du undgaae hans billige Trettesættelser, da
benyt dig af den korte Tid saa godt muligt, at
han ikke skal gjøre dig til en Tort for dine
flogere Selskabsøstre.

24.

Tilgiv, smukke Barn! træk ikke din Haand
bort, det var blot en Taare, som hastig
randt ned af mit Nie, og faldt heed paa
din højre Haand. Jeg tænkte mig just dine
Forældres Sorg, naar de inden Aarets Ud-
gang skal komme til at følge deres elskede
Datters Liig! . . . Ja! ja! du falder med Rette
i Forundring; men vedbliver du saa uafslade-
lig at svække dit Bryst ved voldsomme
Dandse; saa vil snart ulægelig Tæring an-
gribe dit Legeme, og, inden Lovet falder,
Graven aabne sig for dig!

Jeg er saa ugjerne en Ulykkesprophet, og jeg maa dog blive det, om Advarsel ikke gjør dig klogere. Du vil udmærke dig ved Pragt og ved Spil, kjære Amalia! gaaer du frem i disse Lidenfkaber, som du har begyndt, da vil dit Liv worde en Række af Ulykker, som tilsidst nagende Nummer og en tidlig Død vil gjøre Ende paa. Din elskede Egtefælle vil om føie Tid blive en ødelagt Mand, og dine Børn, hvilke du efterlod, ingen Formue, ingen Opdragelse, — kun Gjæld og Armod, — de ville forbande dig.

Du er en god Pige! Af dig vil dine Forældre have Glæde, og end i den aldigste Alder velsigne den Dag, da du blev født. Vist nok skal nu og da dit Hje bedrøves, og i

Fremtiden skal dit Hjerte føle megen Kummer; men du vil med fast Mod udholde Alt, og de glade Udsigter til den evige Løn vil styrke dig i de jordiske Prøvelser.

27.

Du er smuk, meget smuk! — Det siger Speilet mig alle Dage: dertil behøves ingen Sandfærdighed! — Dog, kjære Barn, dog! at du i dit tyvende Aar skal blive gammel og styg, det har Speilet endnu aldrig sagt dig, og det er høj Tid, at erindre dig derom.

28.

Kan du sye, strikke, brodere, koge? Veed du, at sex og halvfemsfindstyve Skilling udgjør en Rigsdaler, og at denne ikke formerer sig, om man ikke med hine holder til Raade? Veed du alt dette? — — Maa, saa kan du hvilketsomhelst Djeblik gifte dig; hundrede af dine Lige gifte sig, og vide

neppe hundrede Delen af dette Lidei. Men hvorledes Følgerne af et saadant Giftermaal blive, og hvorledes det ender sig, derom bekymrer man sig aldeles ikke, siden man ikke er Hustru; men blot vil have Manden til et Skalfeskjul.

29.

For dig, Delia! skal jeg afdrage Fremtiden sit Dække? Denegang maa Myren gøre det i mit Sted. — Myren? — Nu ja! Giv kun Agt paa den i det tilstundende Foraar, hvor flittig den arbejder og samler; tænk saa efter, i hvilken Hensigt den samler. — Dertil behøves ikke nogen Betænkning, det har jeg længe vidst; den samler Føde for Vinteren! — Da er den fligere end du; ogsaa din Vinter kommer, men dig vil den overraske ganske uforberedet.

Stolthed staær for Gald! Du ringeagter
 saa mange af dine Veninder, fordi du er
 smukkere end de; du dadler deres Ansigts-
 træk, og roser ved denne Dadel dine egne;
 men du erindrer ikke, at alle disse Fortrin
 ere forgængelige. — — Dog, jeg vil ikke
 forud gjøre dig ulukkelig, kun vil jeg advare
 dig, for at du kan vinde Tid og Overlæg til at
 forbedre dig og til at indsee, at et Til-
 fælde ikke maa gjøre os stolt.

Hvorfor pynter du dig? — Jeg vil i
 Selskab! — Hvorfor besalede du, at der
 skal spændes fore? — Jeg vil kjøre ud! —
 Hvorfor lader du dit Linned vasse? — Evige
 Spørger, siden det er smudset! — Ja,
 ja! Ethvert Hvorfor har sit Derfor! Men
 hvorfor har Skaberens egentlig sat dig paa

Jorden? det har du vel aldrig tænkt paa.
Derom vil jeg spørge dig, naar jeg igjen
taler med dig.

32.

Du er en lille Tyv, og jeg kan ikke spare
dig andet, end Spot, Skam og Straf. —
Hvad? jeg en Tyv? Jeg fordrer Be-
viis; hvis ikke, vil din Spaadom opfyldes
paa dig selv. — Bliv ikke hidsig, fiære
Barn, det er til ingen Nytte; jeg vil be-
vise det: Har din Skionhed ikke allerede
staalet mangen en Unglings Hjerte? — Jo,
gamle Nar, det var vel muligt! — Naa
altsaa! Og i Sandhed, der gives ogsaa
mange Børn, som virkelig bestjæle deres
Forældre; de staalet spare ofte selv, for
at kunne holde Klaveer, Informator og
Sprogmeester til dem, og dog lære Børne-
ne intet. Er dette da ikke at stjæle?

33.

Altid har du Bøger i Hænderne, Naas-
len aldrig. Enhver Ting har sin Tid.

Men denne gang vil jeg kun spørge dig, hvad du egentlig læser? — Jeg læser Gange, Digte, helst Romaner! — Og alt dette uden Vejledning, uden Valg? — Jeg vælger selv! — Gaa har din Fader ikke uret, om han med det første kaster alle dine Bøger i Ilden.

34.

Et utaknemligt Barn ligner Giegen, som opæder Giegemoderen, der nærede og fødte den. Et taknemligt Barn er liig den unge Trane, som paa sin stærke Ryg forer sin svage Fader over Havet til varmere Egne. Hvilken af disse vil du ligne? Naar du først har sagt mig det, vil jeg være din Sandfæder.

35.

Skinsyge er et forfækkeligt Uhyre; lad det ikke komme dig nær; under de gyseligste Ord skal det fortælle dit elendige Hjerte. Erindrer dig min Advarsel.

36.

Den ædle Blufærdighed, som farver Jomfruens Kinder med Purpur, er en af hendes skønneste Egenskaber, og det tydeligste Beviis paa hendes rene Uskyld. Hvorfor skiller du dig selv ved denne Naturens ypperste Gave? Hvorfor vanzurer du dine Kinder med Sminke? Hvi fordærver du din Hud med ædende Farve?

37.

Klæder skabe Golt; men at søge sin hele Lykke i Klæderne, at gjøre dem til sin eneste Fortjeneste, det er daarligt, det er høist urigtigt. Din smukkeste Klædning har Fabrikanten vævet og Skræderen syet; naar du trækker den af, saa staaer du der nøgen og blot, uden Lykke, uden Fortjeneste, uden nogen slags god Egenskab. Og hvo vil vælge en nøgen Pige til Kone?

38.

Stoffels Pigebarn, dig foreftaaer mangen en Ulykke; men, hvis du i hvert kommende Aar af dit Liv trehundrede gange seer Solen staae op, saa skal Ulykken vige fra dig, og stor Lykke vorde din Lod.

39.

Du har en viid og lang Reise for, det kommer an paa dig selv, at udsætte den, og at paaefnynde den. Bliiver du saaledes ved, da bliver du nødsaget til, snart at tiltræde den. Væed dig, om du uforberedet begiver dig paa Rejsen!

40.

Kan du spille Whist, P'ombre og Boston? — Hvilket Spørgsmaal! En Pige paa min Alder skulde ikke forstaae saameget! — Væed du, hvor ofte man, ved at strikke en Strømpe,

skal tage ind og ud? — Saadanne Smaa-
ting har jeg for længe siden glemt! — Nu,
saa maa det heller ikke fortrønde dig, at
for disse Smaating tre Friere allerede have
forglemt dig.

41.

Du er inderlig bedrøvet over, at dine For-
ældre ikke vil tilstede dig, at du ægter den
fattige Ferdinand. Deres Grunde vil
jeg ikke undersøge; kun din forestaaende
Skæbne vil jeg forudsige dig, om du,
imod dine Forældres Villie, gifter dig.
Din Elsker vil, med de bedste Forsætter,
dog ikke kunde forsørge dig! du vil komme
til at lide Nød, du vil komme til at give
Slip paa Livets uskyldige Glæder, og
komme til at føle alle dets Qvaler.
Snart vil du falde ad Døden, for at befrie
dig fra den Elendighed, din Indbildnings-
kraft drømte sig som et Elysium. Ved En-
den af dine ulykkelige Dage vil du da for-

Ikke med Anger erindre dig dine Forældres
Raad og min Prophetie.

42.

Gud føder vel de unge Navne, og klæder
Markens Lillier; men Mennesket gav han
Hænder til Arbeide, og Hoved til at ind-
samle Kundskab; naar du nu, Elise, bliver
ved, at lægge Hænderne i Skjød, og blot
pynter dit Hoved, saa er jeg nysgjerrig
efter at vide, hvem der engang vil føde og
klæde dig.

43.

Til hvilket Djemed mener du vel, E v e l i n e!
at du har faaet Gødder? — Et nar-
agtigt Spørgsmaal! Til at gaae med! —
— Du maa vist have bestemt dem til et an-
det Brug; thi ellers vilde du vel ikke være
saa taabelig, at tvinge dine Gødder ind i
saa snevre Skoe, i hvilke de ikke, uden

Smerte og Pine kunne gjøre et Skridt fremad.

44.

Hvormeget har du vel i dit Liv erhvervet dig, ved din egen Fortjeneste? — Intet; thi mine Forældre have hidindtil flædet og forsorget mig. — Men naar de døe? — Saa maa min tilkommende Mand træde i deres Sted. — Men naar nu ogsaa han døer? — Saa er det mine Børns Pligt, at erstatte mig hans Tab. — Men naar de nu tænke ligesom du, forlade sig paa Forældre og Mænd, have intet lært, og kunne ikke forsørge dig! hvad da? — Da, ja nu da... — Da udsætter du dig i din Alverdom for Hunger og Nød.

45.

Vil du ikke række mig dit Halsklæde, som ligger der paa Bordet: jeg behøver det til min Spaafunst! — Der har du det!

— Et skønt Halsklæde; men see, der har det en lille Rift. — Jeg blev nylig hængende fast ved et Søm. Men, du gamle Daare, hvad tager du dig til, du gjør jo det lille Hul større, og river mig det halve Klæde istykker! — Kan være; men jeg forudsiger dig tillige, at de, som ikke stoppe et lille Hul, komme snart til at stoppe et større.

46.

Lille Glut! du seer, jeg er gammel og svag; vil du ikke sælge mig din Ungdoms Tid og Sundhed for denne Penge? — Enfoldige Gamle! er Sundheden tilfals? — Ja, ja! forøde den, forøde den for slet intet, og dandse dig Sygdomme paa Halsen, det kan du. Noget bedre end Intet, tænkte jeg, og vilde for min Penge tilkjøbe mig din Helsen.

47.

Vil du give mig et Kys, saa skal jeg lære dig den store Kunst: Hvorledes man af Skillinger kan gjøre Marker, af Marker Rigsdalere, og af Rigsdalere Dukater! —
 — Naar du har sexten Skilling samlet sammen, saa har du en Mark, naar du har sex Mark samlet sammen, saa har du en Rigsdaler, og naar du har. . . — Tie! tie! det vidste jeg, da jeg endnu ikke var sex Aar gammel. — Nu, da du veed det, hvi gjør du da ikke derefter?

48.

Hvormeget tabde du i Gaar i Spil? — Intet, tværtimod jeg vandt to Daler. — Og i Forgaaers? — Een Daler! — O du er en ulykkelig Pige! Bindelyst vil forlede dig til Spillesyge, og du skal, for nogle elendige Dalere, bortspille dit Livs skønneste og bedste Dage.

49.

Hvormange Piger gives der vel i Verden?
 — Maaſkee flere end hundrede Millioner!
 — Gaa mange? Da har du ikke nogen
 Aarsag til at være knipſk; iblandt ſaa ſtort
 et Antal kan du ellers let blive overſeet.

50.

Nej, det er ret ſlemt, ret taabeligt, at du
 kun er en Stormands og ikke en Førſtes
 Datter! — Naragtige Gamle, hvad kan
 jeg derfor, at min Fader ikke var en
 Førſte? — Altsaa! er den adelige Fødsel
 blot et Tilfælde? men hvorfor er du da
 ſtolt af et blot Tilfælde? Hvorfor ſeer
 du med Foragt ned paa din Naboes gode
 Døttre? De kan heller ikke for, at deres
 Fader kun var en ærlig Skomager.

51.

Hvorfor ſlaer du vel denne Koppe itu? —
 Fordi den har en Sprække, og ikke længer

godt kan holde Vand! — Hm! Hm! Der falder mig just nu en Tanke ind, som jeg dog maa sige dig: Hvis man vilde slaae Hovedet itu paa enhver Pige, som ikke kan beholde i Tanken de Lærdomme, som man i sex, otte Aar har villet indprænte hende, saa kom vist en Mængde Piger til at gaae omkring uden Hoved.

52.

Godde Pige, kom med mig hen til Vinduet! Seer du der nede den Olding, som skælvende vakler herind, hvorledes han bestandig hvisker en Taare, af Dødt, og løfter Hænderne op mod Himlen? Kom, kære Barn, vi vil gaae ned, og spørge om Aarsagen til hans Kummer! — Ulykkelige gamle Mand! hvorfor græder du? Hvilket Uheld er tilstødt dig? — Ak! den største, som kan ramme en Fader. Jeg havde en eneste Datter, som jeg opdrog

med den største Omhu; efter min Formues Forliis manglede jeg ofte selv, for at kunne klæde hende aufrændig. Hun var mit Haab, min Trost, min Glæde. Da hun blev ældre, fælde hun Kierlighed til en Ungling, der var en Forøder, et Menneske, der duede til ingen Ting, og havde et ondt Hjerte. Jeg advarede hende faderlig, jeg bad, jeg bønfuldt hende; men hun hørde mig ikke, og flygtede hemmelig bort med ham. I to Aar søgde jeg hende forgæves; min lille øvrige Formue svandt hen, dog blev jeg ikke træt, men blev ved at søge, og har gode Mennesker at takke for, at jeg funde vandre fra eet Sted til et andet. I Gaar — o den rædsomme Dag! aldrig har jeg oplevet saadan en Dag før, — i Gaar fandt jeg hende i Forstaden i et uselt Herberge. Hendes ulyksalige Forsører var gaaet fra hende, og havde givet hende Fortvivlelsen til Pris. Med Valter bedækket laae hun paa Straae, kæmpende med Døden. I

Mat døde hun i mine Arme. Nu banker jeg omkring, for at samle Penge til en Kiste for mit Haab, min Trøst, og min Glæde. Forbarmer eder over mig! Mit Hjerte bløder, snart kan jeg ikke udholde at gaae længere! — — Min Pedsagerinde gav ham mere, end han behøvede. Ulykkelige Pige! sukede hun. Ulykkelige Fader! sukede jeg; og sorgmodige skiltes vi fra hinanden.

S a n g

for Lærlingerne i Søndagskolerne.

Til dig, som styrer i det Høje,
 Opførte vi vor rørte Sjæl.
 Dig priser Raaren i vort Dje,
 Mens Hjertet glædes ved vort Held.
 Gud! du har ført os faderlig;
 Vi love dig, vi takke dig.

Tak, at du Veien os beredte
 Til dig, til Held og Salighed,
 Tak, at din Haand os fjerlig ledte
 Paa Banen frem til Lyk og Fred.
 Gud! du har ført os faderlig;
 Med Jubel vi lovsynge dig.

O lad blandt os dit Sandheds, Rige
 Fremdeles herligt bredes ud!
 At vi fra Synd og Daarskab vige,
 Men stadigt følge Lysets Bud,
 Og, som vi frem i Kundskab gaae,
 Vi større Kraft til Dyden faae.

Da skal vi leve dig til Ære,
 Og gavne Jorden ved vor Flid,
 Dit Bud vor Helligdom skal være,
 Dit Velbehag vor Lust og Id,
 Og da vort Samfunds Niemed
 Betsigne du med Misfundhed!

B. R. Hjort.

Fader Vor.

Fader, du som skabte Himlene,
 Du som ofrede din Søn paa Jorden,
 For at tolke os din Retsfærd's Torden,
 For at sone dig med Syndere!

Du som bød os kun vort eget Gavn,
 Du hvis Nie intet Skabt forlader,
 Englernes og Ormens milde Fader,
 Helligt være os dit store Navn!

Broderhuld og Uskylds høje Fred
 Bygge dig i Hjerterne et Rige;
 Lad det stedse gennem Trængsler stige
 Og os modne til vor Herlighed!

Du de Skøbeliges hulde Ven,
 Naar de efter Ret og Sandhed tørste,
 Skee din Villie, alle Verdens Første,
 Her paa Jorden, som i Himmelen.

Giv os, hvad vi bruge, til vor Død;
 Lad din Aand vort sande Liv og Lære;
 Giv os ikke Alt, hvad vi begjære,
 Giv os, Gud! Tilfredshed og vort Brød!

Dg naar vi os mod dit Bud forsee,
 Du vor Skyld os naadig ville skienke!
 Som og vi mod alle dem, os krænke,
 Gjerne vise os forsonlige.

Lad dit Ord saa lyse for vor Sod,
 Lad ej Daarens Glimmer os forføre,
 Lad ej Laßens søde Gist os røre,
 Styrk i Kampens haarde Stund vort Mod.

Dg o lad din Wiisdoms stærke Skjold
 Bærge os mod alle Dydens Fiender,
 Mod alt Ondt, hvis Rod i Mørket rinder,
 Frie os selv fra Udaads grumme Bold.

Thi kun dit er Scepteret, hvorved
 Solene o Sekterne sig valte;
 Du alene løser Tidens Balte
 For at stues i din Evighed.

G. H. Olsen.

Ved

Ynglingen M. P. Bruuns Grav.

Løft dit Blik mod Himlen, hver, som græder!
 Her den Magt, som deler Skæbner ud!
 Hvert dens Njemmed er Skabtes Blæder:
 Skabning, vil du nævne — Gud?

Uden Glor af Ufuldkommenheder,
 siner han det Heles Harmonie,
 medens Halsforstand om Maalet leder:
 Venner, derfor græde vi.

Hys ved Altrets Fod i Sundheds Tempel
 fro blandt os en skuldfri Yngling stod;
 Adel satte paa hans Daad sit Stempel;
 o! han var saa glad, — saa god!

Vi ham saae, vi favned' ham saa glade;
 Gravens Engel smiler, — og han gaaer:
 Egen styrter, Rosen fælder Blade,
 af! imedens Røret staaer.

Skabte, hør mig! Medens du hernede
 tanker om, ej prøv, at fatte Gud,
 men erkjend, dit Kald er: at tilbede,
 og at smile ved hans Bud!

Glæden spirer dog ved Kummers Side;
 Haand i Haand med Beemod Haabet gaaer;
 medens end de stridde Taarer glide,
 Trøstens Dværgetime staaer.

See, paa denne friske Gravhøi dvæler
 Enken ej med søndervreden Haand;
 Faderløses hule Suf ej kvæler
 Haabets Gnist i mørknet Aand.

Hør, ved denne friske Gravhøj ligger
 intet grusomt Sagn om frænkets Pligt:
 Sandhed sødt gjenfalder unge Dyrer:
 o! hvor det er lykkeligt!

Derfor fat Dig, Moder, skjønt du tabte
 ham, som Dig ved Hjertets Balg var Søn!
 Brodefri han gif til den, ham skabte:
 søl, hans Lod er hisset skøn!

Broder, Frænder, alle I, som græde,
 mindes, Liv og Kummer vare fort!
 Mindes froe, det var til Lyk og Glæde,
 at vor Yndling først gif bort!

Haste.

S o n n e t t e r.

I.

Emilie.

Du vidste: Troen kun kan Manden
styrke!

og, havet over Mængdens flove Skiffe,
foruden Tro paa Gud du leved' ikke
i Sværmeries og Fanatismes Mørke.

Med hellig Andagt du, med Siælestyrke
mod Himlen hæved' dine raade Blikke,
naar du ved Altrets Gud saaes Dfferfal-

fen drif e
og Trelseren i Aand og Sandhed dyrke.

Med Taalmod bar du Livets Martyrkroene,
for Troende saa kort er Livets Smerte,
men ene mægtig Almagts vise Haand.

Ehi Gud han saae dit rene, fromme Hjerte,
og op til Evidhedens lyse Zone
han mild ophøjed' din frifundne Aand!

II.

Elsker tvivl.

Du! som saarer let, lig Rosenkvist,
 og i vintre Bryst dit Zepter bærer,
 Du! som alt for snart vort Hjerte lærer,
 hvad det roligt ei tilforn har vidst,

Kjærlighed! som Livets svage Gnist,
 o! saa brat udslukt, hos mig fortærer,
 sig, hvad hos Ulykkelige Dig nærer,
 næres du ved Magt, hvad eller Lyst?

Kan udmarvet Legem dig berede
 i sin Vine den forenskte Lyst?
 Vil du bisset skjenke mig den Glæde,
 sem. du bedse næret' her mit Bryst?
 Eller skal — o! Haab! — naar Djet luffes
 i mig, Herliggjordte, du udsluffes?

Den lille Rosenknop.

D! sig mig over hvad saa omt du ruer?

I Favn du maa et høire Bæsen kuse,
som, naar sig dine Blade vil udfriuse,
opsvinger sig mod Himlens lyse Buer.

I hellig Tausted Skalden dig bestuer,
ham snes fra dig Folskærper luse;
i dia han gad sit Sværmerliv henbruse,
at tolke Elskov sødt i dine Luer.

Som Digt'ren i sin Barm maa Nerder holde
da kun i mystiske Fald sig kan udtolde,
saa ej din Purpu-urne du colukke!

Ehi flyver fra dit Tempel Inset's Engel
skal Elsk'ren brøde dig fra spæde Stengel,
og ved hans Elsktes Barm du døer i Sukke!

IV.

Med en blodstænk,
 med Blomster udhuggen Sten,
 i et gammelt Nonneklosterkapel.

Førdum vare dine Blomster røde
 af de faldne Heltes Hjerteblod,
 af! paa dig det strømmet, lig en Flod,
 da for fængslet, elsket Møe de døde.

Her tidt fromme Piges Sukke lode,
 bøjet for den Krist, som paa dig stod,
 søgte hun for drømte Synder Bod,
 sølte Hjertet dog af Omhed gløde.

Hver af dine dyrebare Vletter
 Tidens Tand har næsten slettet ud.
 Ridderaand i Daad ei her udbryder.

Angers Suk beflemte Bryst ei letter,
 ingen Pige trostet takker Gud! —

Af! med Fortids Mørke svandt dens Dyrer! —

Schønberg.

Hertha's Sangere.

Med sin flammende Aand paa Fantasos dristige
Vinger

Evald den hellige Skjald svæber mod Him-
melen op.

Skaberens Priis forkynder Tullin i hel-
lige Digtning,

Dg den landlige Fryd Thaarup os viser i
Sang.

Wesfel med attiske Spøg i Tryllespejl
Daarskab os viser,

Udspreder Taagen, som tidt hyller vor Bane
i Sorg.

Nordboens herlige Daad i Epos Pram os
forkynder,

Maabes f. spøgende Qvad muntret hvert
 folende Bryt.

Baggesen magist fortryller i Spøg og
 i hellige Ubor,

Stormer i Hymnens Slut op imod Almag-
 tens Gud.

Men over Formernes Evang med Bragurs
 den himmelske Styrke

Ohlenschläger fængsler hvert Bryst med
 sin serafiske Sang.

N. Fürst.

Pigen med Harpen.

B e r e l s a n g.

Siig mig, du blege Møe, som staaer
 der henne ved Døren, og Harpen staaer,
 hvi blusser din lille Kind saa rød,
 naar Strengene zittre i dit Skjød?
 Du er dog endnu baade smuk og ung,
 det Spillemandsliv maa falde Dig tung;
 men siig mig, blusser din Kind saa rød,
 naar Strengene zittre i dit Skjød?

H u n.

O naadige Herre! af Harpens Lyd
 fremløkker mit Hjerte sin Ungdomsfryd;
 sca blusser min blege Kind saa rød,
 naar Strengene zittre i mit Skjød.

Men sig mig, hvi svulmer saa dit Bryst,
 og aander Sukke i Harpens Rost?
 du er dog endnu baade ung og smuk,
 hvorfor da de ængstlige bange Suk?

H u n.

O, naadige Herre! mit fulde Bryst,
 højt svulmer ved Mindet om Ungdomslyst;
 saa bæver i Harpen de bange Suk,
 af! fordi jeg eengang var ung og smuk.

Men sig mig, hvi trille de Perler smaae
 paa Harpen, som Duggen over Engens
 Straae?

sig mig, hvi staaer Diet af Taare fuld,
 naar Haanden griber i Harpens Guld?

H u n.

Der følger en Kilde sig i mit Bryst,
 som stiger og falder i Harpens Rost;
 o! det er Recorder, som, reen', og fuld',
 ødt lokke de Perler ned i dens Guld.

Stiæ.

Sneefoget.

Et Epigram efter det Engelfke.

Midundelig fra Himlen denne Sne
 paa Emma's Lilliebarm ei faldt saa saare
 før den, ved overvundet sig at see,
 bortsmelted' skamfuld i — en Taare.

Stik.

Til en Ben.

(Efter Horaz, II. Bogs 10. Dde.)

Den, som foroven steile Fjeld bestiger,
 Tidt kommer hovedfulds derfra igjen;
 Men den, som aldrig mod et Starre higer,
 Hans Liv i kjedsomt Mørke svinder hen.

Den lever best, som Middelveien følger,
 Som hæver sig fra lave Nøbels Trop,
 Men skuer dog med Frygt de fælke . olger
 Som Hoffets Søe fra Dybet vælter op.

Naar Egen rykkes op ved Stormens Vælde,
 Urokket tidt de mindre Træer staae;
 Naar Lynet rammer skyecomfronte Fjelde,
 Urørte Dalens Hytter ofte laae.

En Varm, der er beredt paa hver en Skjæbne,
 Kan bære Alt med fast og roligt Sind;
 I Modgang vil den sig med Taalmod væbne,
 I Medgang frygte for at slumre ind.

Ufverling er Naturens faste Orden;
 Gaa bød Naturens store Opbav, Gud;
 Og Vaar og Sommer skiftes om paa Jorden
 Med Høst og Vinter paa hans vise Bud.

Den samme Lov for Menneket blev givet —
 Ei stedse saares vi af Smertens Braad,
 Men Fryd og Kummer veyle af i Livet,
 Og Laiter følger ofte efter Graad.

Ehi naar en Skye hen ad din Himmel iler,
 Da staae, o Ven, fast og urokkelig!
 Men naar en hældig Bind dit Seil udspiler,
 Saa husk, at den kan hastig dreie sig.

C. P. Ostenfeld.

Dyd og Skønhed.

Dig, Formosa, gav Skiebnen blendende
 Dyd og Skønhed,
 Guld i det glødende Blik, Purpur paa dej-
 lige Kind,
 Tønder og Arme som Sne, en Barm liig
 cararisk Marmor,
 Silkeblødt Haar, og en Tod skønnere Ve-
 nus ej har.
 Derved gav den dig Magt at beherske Mand-
 lings Hjerter,
 Og for din Tod i Baand at lægge hver Vel-
 lystens Træl.
 Pia! hvad gav den dig? — Ei Skønhed,
 men Dyd og et Hjerter
 Villigt med Trøst og Hjælp at astørre Kum-
 merens Graad.

Skøn, Formosa, du er! men Tiden snart
afbleger Rosen; —

Hurtigt som Avner for Vind bortsvinder hver
dig tilbad.

Alt, hvad du har igier, er Nag og rynkede
Kinder,

Uden Kundskab og Dyd som Tornen foragtet
du staaer.

Via! o Held dig! du ned forsmag paa Him-
melens Glæder

Hvergang du ommelig giød Balsom i Liden-
des Saar.

Kort varer Skønheds Triumph; men Dy-
den, lysende altid,

Gler med usvækket Glands Evigheds Palmer
imod.

C. L. Ostenfeld.

I Froken G — s Stambog.

Morf var Ski bnen's Irregang' her neder,
 Mulm omhyllet' Dodeliges Sjed,
 Om paa Wandringen til Evigheden
 Venst' ab, Glæde, Haab ej fulgte med.

Mod den første's store Held at nyde
 Er al anden iordiff' Jynd kun Tant,
 Selv den' Graad en elsket Ven saae flyde
 Emerted' vel, dog mildere den randt.

Sielden skue vi den anden smile;
 — Ingens Liv dog ganske savned' den —
 Giennem Modgangs Nat og Kummer's Pile
 Bnyder den — et Glimt fra Himmelen.

Dag den sidste! — Jorden med dens
 Irder,

Al dens Høihed, Rigdom, Skjønhed, Magt
 Svunde hen Hvor Haabets Guddom træder
 Er en Verden, evig Skøn, frembragt.

Stærk ved disse Du Din Fremtid mede!
 De Dig skabe manges frydsfuld Stund!
 Livets bittre Timer Dig forsøde!
 Gøre Døden til et venligt Blund!

J. N. Schow.

Pompeji og Herkulaneum.

Hvad Underværk er ei skeet? Vi bønfuldt
 om kjølige Kilder
 Dig, Moder Jord! og hvad vælder der ud af
 dit Skød!
 Er i Afgrunden Liv? Mon skjult under
 Lava der færdes.
 End en ubekjendt Elagt? Næmmer den
 svundne igjen?
 Græker! Romere! hid! O her det gamle
 Pompeji
 Fremstaaer af sit Gruus, paa ny rejser sig
 Herkules Stad.
 Gavl fremstiger ved Gavl, og den udstrakte
 Portikus aabner

Sine Haller, o kom hurtigt at give dem
Liv!

Habent staaer det vide Theater; syn Porte
det pryde.

Mængden, lig vældig Strøm, styrte sig ind
gjennem dem.

Hvor ere I Mimer? Herfrem! Guldend det
tillavede Offer,

Utrei Gøn, med Drest følge det gylsende
Chor.

Hist Sejerens Bue jeg seer! Gienkjender I
Forum?

Betragt de Skikkelse hist paa den furuliske
Stoel,

I Spidsen Vektorer med Dren! Høisædet
bestiger

Dømmende Prætor, for ham fremtræder
Bidne og Part.

Keenlige Gader udbrede sig, med ophøiede
Fliser

Løber den smalere Vej jevnfides Husene
hen.

Fremstaaende Tage gjer, Ly, de - zierlige
Kamre

Slutte fortroligt en Rad trindt om den en-
somme Gaard.

Hurtigt! med Skaaderne op og de længe
tildyngede Døre,

Ind i den Kræfulde Nat falde den yndige
Dag.

See kun, hvordan i en Kreds de nette
Banke sig strække,

Hvor af de brogede Steen Gulvet saa
glimrende er.

End glindser Bæggen frisk af livligt bræn-
dende Farver,

Hvor mon vel Kunstneren er? Nylig fra
Venslen han gif.

Guld af sastrige Frugt og yndigen ordnede
Blomster

Fatter den muntre Jeston indtagende For-
mer i sig.

Her med rigfyldte Kurb en vinget Amor
bensvæver,

Glittige Genier hist udperse Druernes
Bled.

Høit springer Bacchantinden i Dands, hist
udskraft hun sover,
Og den lurende Faun kan ikke skue sig
mæt.

Flygtig tumler hun her de raske Centaurer;
sig støtter

Kun paa et Snæ, og slaaer rask med sin
Thyrus paa dem.

Hvi nøle I, Dreng! Hertrem! End staae
der de kostbare Fæde,
Oser, I Smaapiger! frisk i de etruriske
Kruus

Staaer ej Trefoden her paa ziirligt vins-
gede Ephiner;

Lægger til Ilden! Besvindt, Slaver! gior
Stegeret klart!

Kjøber, der Mynter I har, som mægtige
Litus har præget.

End ligger Bægtfaalen her, ikke der mang-
ler en Bægt.

Sætter det brændende Lys i den kunstigt
udgravede Stage,

Blindsende Olie I flux fyldte Lamperne
med.

Lad see, hvad er i det Skrin? Betragt,
hvad Brudgommen sender,

Vige! Spænder af Guld, glimrende Arm-
baand til Stads!

Leder Bruden i duftende Bad, endnu staaer
her Salver,

Sminke finder jeg her i en udhulet Krystal.
Men hvor blive Mændene af? De Gamle?
i stille Museum,

Ligger det vigtigste end, af sjeldne Roller
en Skat.

Griffel finder I her til Skrivning, vox-
strøgne Tavler,

Ikke det mindste er tabt, trolig har Tor-
den det gjemt.

Ogsaa Penaterne indfinde sig, og Guderne
samles

Alle igien, hvorfor komme kun Præsters
ne ej?

See med Caduceus hist den peent udstafes
rede Hermes,

Sejersgudinden saa let flyer af den hol-
dende Haand.

End Alterne uskadte staae, o! kommer,
antænder,

Længe var Guden forsømt, antænder Of-
fer for ham!

J. N. Schou.

Maarsfølelse.

Den gyldne Maars fra Bjergene neddaler,
 Af løste Banded Bækken tvinges fuld;
 Nu grønnes Myrten, Rosens Knop sig
 maler,

Dg Engen pryder sig med Floras Guld;
 Hver Skabnings Lyd højt om Hans God-
 hed taler,

Der viser sig i Blomstens Duft saa huld;
 Tilbage vender Natas, Dreaden;
 I Egetoppen aander mildt Dryaden.

O! Kunde saa mit Hjertes Maars frembryde,
 Da Sorgerne sig fierne fra mit Bryst!
 Og kunde jeg den svundne Fryd giennnde,
 Og falde frem min Ungdoms gyldne Lyst!

Forgieves dine Tryktoner Lyde,
 Erindring! de mig skjenke ingen Trøst.
 Fra Fortids Scener Vanden djerv sig river,
 Og indre Stræben evig fremad driver.

Paa dine B'omsterhøie jeg mig svinger,
 Du stille Land! paa Kierlighed saa rig,
 Og trindt om mig paa tusind lette Vinger
 Naturens skjonne Liv udvifler sig;
 Den skjulte Kraft sig af sit Fængsel tvinger,
 Nye Former spire af de gamles Liig.
 Er kun for mig ej mindste Fryd tilbage,
 Og kommer aldrig Haabets blide Dage?

De komme — Som naar Guddoms
 Etømmer falde,
 Døfylder hellig Sølelse min Sjæl:
 "Ej Mennesket skal fra sin Høide falde,
 "Som var han kun af Skiebne's Spil en
 Træl;

Dg aldrig Haabets Goel for ham ned-
dal'de ;

" Thi ham so venter overjordiff Held.

" Det Skjonne er hans Stræbens Maal
herneden,

Men han skal finde det i Evigheden.

" Som enlig Pilegrim han gaaer paa
Jorden,

" Til Maalet følger intet Hjerte med.

" Ham Mojen driver ; Modgangs Rædsel-
torden

" Ham voldsomt ryster, ofte styrter ned.

" Men er han større selv end Skjebnen
vorden,

" Da hæver han sin Vanden til Himlens
Bred ;

" Dg hvad han her i Anelser har fundet,

" Det bliver engang til hans Væsen bundet.

O! saa forglem hvad dig, naar Mod,
 gang truer,
 Mit Hjerte! Skjebnens Strengbed nægted'
 her.

Hvo fri for Lænker i sit Indre skuer
 I Rummers Nat har Ledestierne der;
 Som Livet overalt, ved Vaarens Luer
 I hver en Drift fremtryllet, yndigt leer;
 Saaledes Manden skal paa Andagts Binge
 Til nyt og evigt Liv sig henrykt svinge.

J. N. Schow.

Til J. F. Clemens
ved hans Søns Grav.

Mellem Taarer og Haab, min Clemens,
Du vandrer til Graven,
Hvor de gjemte Din Fynd, af! hvor de
jordede' Din Søn;
Mellem Taarer og Haab til Graven saa
vandre vi alle,
Hiin til sin Yndlings i Dag, denne i
Morgen til sin.
Bittert og stort er Dit Tab — men o!
medens Taarerne rinde,
Hvisler en Stemme Din Aand huld og
livsalig imod:
Græd, det er Jordlivets Dug, men priis
giennem Taarer den Høie,
Som i Din Laurbærkrands fletted' en
hellig Cypress.

G. H. Olsen.

J en Stambog.

Med stadiat Mod vi Skiebnen gaae imøde
 med Tillid til den Gud, som styrer Alt!
 See, hvordan end vor Lod paa Jorden falder,
 omsider naae vi Livets Aftenrøde.

Om vi bedugge Velen did med Taarer,
 og om vi den med Glædes Roser strøe,
 Naturen skrev den faste Lov: "Du døe!
 For den maa Vise bøje sig — og Daarer.

Men Wiisdom santer mangan ædel Glæde
 i Dydens Ly, i Venkabs hulde Braa,
 dem Daarskab, tankeløs, kun stirrer paa,
 og uden Nydelse maa heden træde.

I Dydens Ly, i Venffabss lave Hytte
 nedgydes Himles Forsmag i vor Barm:
 vi nyde den, og smile, Arm i Arm,
 til vi vort Støv mod Lysets Klæder bytte!

Haste.

A m o r.

Etjelmfke lille Dreng,
 fom flyder i Fleng,
 — jeg tilftaaer med blødende Smerte, —
 du træffer heel snild
 med din vingede Piiit
 i Centrummet af vores Hjerte.

Vel har man afmalt
 dig faa grim, og fortalt
 os om dine Pile og Bue;
 fagt: at Hr. Vulcan,
 den Gud . Smedemand,
 dem hærder i ætniffe Lue;

Sagt: at, hvor du kjød,
 var Gaaret — Død!

O Skjonne! nu Haanden paa Hjerte!

”Af! vir, naar han kjød,
 selv Gaaret Død,

saar er Døden den saligste Smerte.”

Det altsaa er Tant,

der er intet sandt

af hvad, man har sagt om hans Pile;

og var det — o Moe!

hvor sødt da at døe

for dine sødt blussende Smile.

Dog een Ting er vist:

Snart her, snart hist,

som Bien om Blomsten, han leger.

Naar Lysten er slukt,

han svinger sin Flugt

langt bort fra det falmede Bæger.

Følg derfor mit Raad :
 Kov Bien sin Braad,
 men nyd al den Honning, den
 bringer;
 naar han nærmer sig, — strax
 tag Troskabens Sax,
 og stæk hans letfindige Binger.

Sticf.

Pilgrims sang.

End i Livets Foraarsdage
 drog jeg hen i Ungdoms Huus,
 Dands og Leeg jeg lod tilbage
 i det faderlige Huus.

Ud i Fiernet Hjertet smilte
 fyldt af længselfuld Uro;
 bort med barnligt Sind jeg ilte,
 ved min Pilgrimsstav saa fro.

Thi mig skyndte Haabets Puer
 og et Troens Ord fra Hiem:
 gaae! det led: Du Maalet skuer
 aaben; rase til Maalet frem!

Sief Du holde ved, du vandrer
 til en gylden Port du naer,
 hist alt Jordisſe sig forandrer,
 himmelsſe alting for Dig staaer.

Aften var det, det blev Morgen,
 aldrig standsede min Til,
 stedse blev dog det forborgen,
 som jeg søger, som jeg vil.

Bjerger i min Vej oprunde,
 Strømme standsede min Fod;
 Stie jeg bygged' paa Afgrunde,
 Broer paa den vilde Flod.

Bredde af en Strøm jeg naa'de,
 Bølgen op til Østen flød,
 fro jeg mig dens Spor betro'de,
 fastede mig i dens Skjød.

Et Hav de Bølger fløde,
 didhen vildt de fasted' mig,
 Stiernet ligger tomt og øde,
 for mit Blik; men Maalet ej.

Ingen Stie derhen vil føre,
 af! den Himmel over mig
 aldrig Jorden vil bevore —
 Stiernet aldrig nærme sig.

Stid.

Til en god Moder
paa hendes Fødselsdag.

Ælskede Moder! Du som under Smerte
Og med egen Fare fødte mig;
Denne Dag et sønligt takfuldt Hjerter
Under Fryd og Bemød hilser Dig.

Under Bemød — af! thi fra Din Bugge,
Giennem lange fyrgetyve Aar,
Solen saae Dig under Modgang sukke,
Saae, at Kummer blegede Dit Haar.

Men den saae Dig og som trofast Moder,
Som Veninde og som fierlig Viv,
Ligne sig — som sine Foster • Kloder
Ejkenfer Varme, Glæde, Lyd og Liv.

Derfor blandes Blæde med min Smerte,
 Derfor tørrer Fryd min Taare af.
 Dybt og glad jeg føler i mit Hjerte,
 Hvad i Dig mig Himlens Godhed gav.

Vønner stige til den Evighøje
 Fra et sønligt takfuldt Bryst for Dig!
 Elskte, gode Moder! fra Dit Dje
 Rummers Taare meer ej suige sig.

Ja! mig Himlen naadig vil bønhøre!
 Endnu her belønne den Din Dyd,
 Og om forgetyve Aar du høre
 End dit fætre Modernavn med Fryd!

C. L. Ostenfeld.

 Gravskrivt over en Plegmaticus.

Her lagdes hen til stille Fred]
 En Ven af Mag og Ro'ighed.
 Han elste ikke Last, og haded' ei det Gode,
 Og aldrig var han mere vel tilmode,
 End naar med Piben i sin Mund
 Han paa sin Sopha glemte Jordens Mund;
 Hvad heller stegte Duer kunde spise,
 Naar de den Tjeneste ham vilde vise
 At snve lue i hans Mund.
 I blode Puder, vel indviklet, han
 Her venter evigt Liv bag Gravens Rand,
 Ifald den fiære Gud ham kun den Naade viste,
 Det lue ind at sende i hans Kiste;
 Thi opstaae han ej kan.

C. L. Ostenfeld.

Vandrerens og Aftenstjernen.

Vandrerens.

D blide Sværmeriers Ven!

Hvor iler

Du let ad Himmelbuen hen

Og smiler?

Biig ej fra denne dunkle Dal,

D skønne Lys, men stands og tael!

Aftenstjernen.

vidt gaer min Vej hen over Land

Og Bolger.

Min store Skabers vise Plan

Jeg følger.

Jeg vandrer blid og elskelig,

Min Gang den Vises Gang er liig.

Vandrer en.

Blandt Kloders Hær du vandrer om
 Det Fierne.

Gra Lykkelige du vel kom,
 O Stjerne!

O! fulgte Edens tabte Lust
 Med dig tilbage til vort Bryst!

Aftenstjernen.

Jeg Haabets klare Stjerne er
 Og Inser,

For Kammers Søn bestandig fjer,
 Og dybser

Ham til den varmt forønskete Fred,
 Ved Taalmod og Hengivenhed.

Vandrer en.

Naar Njet op mod Himlens Pragt
 Sig hæver,

Bed Tanken om din Skabers Magt
 Jeg bærer,

Og spørger, stirrende derpaa:
 Skal vi i evigt Mørke gaae?

Astenstjernen.

Begjær og Længsel Jorden fan
Ej møtte;

Skue derfor til et bedre Land,
I Trætte!

Den, som har afmaalt Solens Gang,
Han kjender og sin Skabnings Trang.

Vandrerens.

Dog saae du aldrig paa din Vej
Eilfredse!

Uk! speilte du dit Ansigt ej
Dog stedse,

I Raareglands — den navnløs Qual
Af sønderknuste Hjerter skial.

Astenstjernen.

Tidt hviler vel mit Dje her
Paa Længsel;

Dog — den, hvis Sjæl nedbøiet er
Af Trængsel,

Ham leder jeg bag Stierne her
Eil bedre Liv i Himmelen.

W a n d r e r e n .

Hvis denne Trost blev givet dig

Mod Kummer,

Hvi vugger du da ej og mig

I Slummer?

Er fiernt mit Maal? er Banen trang?

Hvem leder mig ad morsom Gang?

A f t e n s t j e r n e n .

Din Bane dunkel er endnu

For Næt,

Dog gjennem Livet vandre du

Fornøjet!

Haab, Taalmod og et roligt Sind

Skal føre dig til Maalet ind.

W a n d r e r e n .

Nu ad din lyse Bane hen

Du ile!

Men end engang, o Haabets Ven,

Du smile!

Dg, naar du atter vender om,

Som Morgenstjerne til mig kom!

C. L. Ostenfeld.

Til Hr. T. P.

den 30te October 1806.

For svag min Harpe er til at afmale
 Mit rørte Hjertes glade Tølelser;
 Dog, jeg vil ene lade Hjertet tale,
 Jeg ved det simple Eproq Dem kæreſt er.
 Da jeg endnu mit Tab ei kunde fatte,
 En tidlig Død min Fader alt bortrev;
 Men for mit store Tab mig at erstatte,
 De mig en om og trofast Fader blev.
 Med de Velgjerninaer at overſkue,
 Hvormed De blidner Livets Vaar for mig,
 Mit Hjerte smelter i ſin Glædes Lue
 Og Blæden i min Taare maler ſig.

Med Statens Dnffer mine sig forene:
 "Os endnu længe Fryd af Livets Væld!"
 Ved Dnnder De forskjønner Livets Scene,
 Ved Godhed De om Dem udbreder Held.

N. L. L. Gannerus.

Til Frue G. L.

den 18de November 1806.

Denne Dag, da første Gang De smilte
 Til en Jord, hvis Brydelse De er,
 Er mit rørte Hjerte evig kjær.
 Venligen De mig i Møde iilte,
 Huld og hjælpsom Haand De rakte mig.
 Da jeg reiste hid fra Norges Dale,
 Som en Moders, blid var Deres Tale,
 Deres Godhed, Moderhjerterets lig.

Dem og Deres ædle Mand jeg skulder,
 At jeg i min Ungdoms glade Vaar
 Guld af Kraft og Haab min Bane gaaer.
 Om Erkjendtlighed mit Hjerte hylder,
 Himlen lonne Dem! Jeg kan det ej.
 Gee den faderligen Dem velsigner.
 Rosen pryde stedse Deres Vej!
 Børn, hvis gode Hjerte Deres ligne,
 Ligg den spæde favre Rosenknop,
 Bore huld i Deres Skygge op.

N. L. E. Gunnarss.

 Qvindeblidhed.

Qvindeblidhed, som Solen i Vaaren, hen-
 smelter,
 sødt med et blussende Smil, dig Isen om
 Hjertet,
 borttøer den dybeste Sne, og den pur-
 purne Kilde
 risler i Aarene let da, som Bækken i
 Engen;
 tusinde Blomster, som Flora af Jorden, —
 fremloffer
 Qvindeblidhed af Hjertet — de blomstre
 og dufte
 som Engenes smilende Børn, i romantiske
 Farver
 og vinde i Krands sig om Oldingens snee-
 hvide Isse.

 Stik.

Til min Svigerfader.

Med mit Navn paa Laaget af en Meers
 skumspibe.

I Kreds af elskte Børn, i Ly af festlig
 Lampe,

— I Sundheds hulde Skjød, i Høidaads
 Straalefaan,

Gid end i mange Aar Du væges ved at
 dampe

Hver Taage bort i Skyer omkring mit
 hede Navn.

G. F. Olsen.

Med min Svigerindes Hjemkomst.

Følv Glaffer femtiaars Iberisk Druesaft
 Til Velkomst ofres Dig, min elskte
 Svigerinde;
 Sid hvert et Glas deraf meddele Dig sin
 Kraft
 Til lige Tal af Aar at see med Fryd
 henrinde!

G. H. Olsen.

Til F. G. Sporon.

(Efter Giennemlæsningen af hans
Carmina amicis.)

Som reent og skjønt Din Luth Du slog
med Romerhaand,
Saa tolt i Danesprog en ægte Romers
Aand.

G. H. Olfen.

Ved Selmars Død.

Selmar døde — da brast hans Hierte — o!
siger ej: Himlen
Løg ham Livet, men at Døden den gav
ham til Løn!

G. H. Olfen.

Hjertets Forgjetmigej.

Pige! Een Blomst har jeg kun tilbage
 af de faa, som blomstred' paa min Vej:
 Mindet om min', første Elfsøsdage,
 Hjertets helligste Forgjetmigej.

Grise og elfsødsfuld og sner og stille,
 vaad af Veemod, vinker Blomsten mig;
 mer, fjendt Taarer i dens Bæger spille,
 dog mit Hierte evig signer Dig;
 thi hvad kan Du for, at Mindets Emerte
 dræbte, af! min Ungdoms Kraft og Tid?
 O! hvad kan jeg for, at dette Hierte
 hang saa evigt ved Dit første Smil?

O! hvad kan Du for, at blandt det Skabte
 jeg kun Dig, — Kun Dig elskværdig fandt?
 Af! hvad kan jeg for, at alt jeg tabte,
 da den skønne Drøm om Dig forsvandt?
 Dog alt er ei tabt, eet er tilbage:
 Hjertets helligste Forgietmigei,
 Mindet om min' første Elskovsdage;
 denne Tornerose visner ei.

Stik.

Register.

N. Fürst, Cand. juris.

	Side
Fantase til Ida	29.
Barndomsminde	75.
Hertha's Sangere	129.

Niels Tander Lund Gannerus,
Revisionsassistent i Generaltoldkammeret.

Til Hr. L. P. den 30. Octbr. 1806.	164.
Til Frue G. P. den 18. Nov. 1806	= 165.

Peter Horrebom Haste,
Føld-Inspektør i Aflens.

Sang ved Høitiden paa Flenstøfte	
den 3. Julii 1806.	S. 1.
Lil min Hustru.	4.
Paa en Faders Fødselsdag	25.
Ved Mad. H. B. M. Baumanns	
Grav.	72.
Ved Unglingen M. P. Bruuns Grav.	122.
I en Stamboeg.	151.

Viktor Kristian Hjort,
Provst ved Søetatens.

Ved Enkefrue Riisbrichs Fødsels-	
deførd.	28.
Hymenæe.	66.
Høstfang.	67.
Sang for Lærlingerne i Søndags-	
skolerne.	117.

Gottsche Hans Olfen, Professor,
og Notarius publicus i Kjøbenhavn.

Smaa digte:

1. Arbejde og Leeg	S. 7.
2. Livet	—
3. Modgang, en Charrade	8.
4. Spørgsmaalet	—
5. Til mit Bibliothek	9.
6. Skjebnen	—
7. Frossen	10.
8. Taleren og Digteren.	—
9. Fantasien	11.
10. Idealet	—
11. Levnetsbefrielse	12.
12. Lyksalighed.	—
13. Selvsenskab	13.
14. Samtalen	—
15. Paa en Kirkegaardsport	14.
16. Et hverdags Symbolum.	—
17. Epiktet og Mark-Aurel.	15.
18. Den fælles Prøve	—
19. Lykke og Ulykke	16.
20. I en Søn's Stam bog	—
21. Til Selma.	17.

Vennesang ved N. Giersings Afrejse fra Kiøbenhavn	S. 70.
Fader Vor	119.
Til J. F. Clemens ved hans Søns Grav	150.
Til min Svigerfader, med mit Navn paa en Meerskumspibe	168.
Ved min Svigerindes Hjemkomst	169.
Til F. G. Sporon, efter Gjennem- læsningen af hans carmina amicis.	170.
Ved Selmars Død.)	—

C. Lind Ostenfeld,
Kopiist.

Til en Ven.	134.
(Efter Horaces II. Bog 10 Dde.)	
Dyd og Skjønhed.	137.
Til en god Moder.	157.
Gravskrift over en Phlegmatikus	159.
(Efter det Endste.)	
Vandreren og Aftenstjernen.	160.
(Efter Groszer.)	

P. Poulsen, Bogtrykker.

Bredrene, en peruviansk Fortælling (fordansket; Sangene af Trans- lateur C. F. Primon.)	S. 34.
Sandsigeren (fordansket).	85.

J. N. Schow, Kandidat i Theologien.

Da Danmarks Lovise rejste	79.
Det Hellige og Helligste (efter Götthe)	81.
I Troen B—s Stambog.	139.
Pompeii og Herkulaneum. (efter Schiller.)	141.
Naarfølelse.	146.

J. J. Albrecht Schönberg,
Kandidat.

Høsten, sapphisk Dde.	23.
Sonetter:	
I. Emilie	125.
II. Elskertviol	126.
III. Den lille Rosenknop.	127.
IV. Ved en blodstænk, med Blom- ster udhuggen Sten, i et gam- melt Nonneklosterkapel	128.

Quirin Stiek, Literatus.

Martsviolon. • • • • •	S. 18.
Underkilden. • • • •	21.
Frederiksdal. = = • =	31.
Ridder Ebbesen. • • •	82.

(Denne Sang blev digtet i Randers Dagen, hvorpaa Professor Sanders Sorgespil Niels Ebbesen blev opført af Instruktør Schwartzes Nationaltheater, og var bestemt til at skulle afsynes i Randers Klub.)

Pigen med Harpen. • •	132.
Greecoget. • • = • •	134.
(Et Epigram efter det Engelse.)	
Amor. • • • = • •	152.
Pilgrimsfang (efter Schiller.)	154.
Dvindeblidhed. = = • •	167.
Hjertets Forgjetmigei • = •	171.

SECRET

1. The first part of the document discusses the current situation in the region and the impact of the recent events. It highlights the need for a coordinated response and the importance of maintaining communication channels.

2. The second part of the document provides a detailed analysis of the various factors contributing to the current state of affairs. It examines the role of external influences and the internal dynamics of the region.

3. The third part of the document outlines the proposed strategy for addressing the challenges ahead. It emphasizes the need for flexibility and adaptability in the face of changing circumstances.

4. The fourth part of the document discusses the potential risks and opportunities associated with the proposed strategy. It provides a balanced assessment of the likely outcomes and the need for ongoing monitoring and evaluation.

5. The fifth part of the document concludes with a summary of the key findings and recommendations. It reiterates the importance of a unified approach and the need for continued collaboration among all stakeholders.

SECRET

